

લેણ આદર્શ પદાંગ||

ભાગ - ૧૧

અષ્ટપ્રાતિશાર્દ્યુક્ત પરમાત્મા નો પિહાર

॥ श्री वासुपूज्य स्वामिने नमः ॥

॥ श्री सुमतिनाथस्वामिने नमः ॥

॥ भातृ वंदना ॥

अरिहंत शरण ता. १५-०१-२०१२ रविवार, पोष वृद्ध-७, सं. २०६८
श्री जयंतीलाल मणीलाल शाह - मुद्रकावाणा ना धर्मपत्नी
स्व. पुष्पाभहेन जयंतीलाल शाह
नी स्मृतिमां परिवारजनो तरक्षथी श्रद्धासुमन.

स्व. श्री मणीलाल छगनलाल शाह परिवार - मुद्रकावाणा

स्व. श्री हीरालाल काळीदास शाह परिवार - माणेकपुरवाणा

श्री हितेन्द्र जयंतीलाल शाह श्रीभति गीरा हितेन्द्र शाह

श्री परेश जयंतीलाल शाह श्रीभति दीपा परेश शाह

श्री पियुपकुमार अमृतलाल शाह श्रीभति फाल्गुनी पियुपकुमार शाह

दर्शक, वेशल, झोटम, दीया, धूमिल, भीत

ओम-१/२, आनंद फ्लैट, अंगीता सोसा. सामे, प्रगतिनगर गार्डन पासे, नारेपुरा, अमदाबाद-१३.
मोबाइल - ९८૨૭૨ ०६९०३, ९८૭૬૦ ०२८५५ (रहे.) ९८२८५ ००२४५

ॐ ह्री आहं नमः
प्रेम-भुवनभानु-ज्यग्नोषसुरीन्यो नमः

जैन आदर्श प्रसंगो

(सत्य, वर्तमान, श्रेष्ठ, धार्मिक देखांतो)

भाग - ११

प्रेरक : पंचास भद्रेश्वरविजय गणि

संपादक : मुनि योगीरत्न वि. म. सा.

ऋ आवृत्ति : प्रथम ऋ ता. १२-६-२०१२

ऋ नक्षत्र १०,०००

किंमत

₹. २-००

प्राप्ति स्थान : अमदावाद :

❖ भितेशभाई : १, सुश्लुप्तेक, नवा विकासगृह पासे, पाली, अमदावाद
फोन : २६६११५८२ मो. : ८४२७६१३४७२

: मुंबई :

❖ नागदेवी : प्रबोधभाई युमेको, १०३, १लोमाण, नारायण धुव स्ट्रीट, मुंबई
फोन : २३४३८७५८ मो. : ८५२२२७८८८६

प्रकाशित थयेला अन्य पुस्तको : पंचास भद्रेश्वरविजय

जैन आदर्श प्रसंगो भाग १थी८ भेग पुस्तक ₹. ३०

जैन आदर्श प्रसंगो भाग १थी८ छुटा दरेकना ₹. ३

जैन आदर्श प्रसंगो भाग ८, १० अने ११ दरेकना ₹. २

पर्युषण, आयंभिलनी ओणी, पूजा, पूजन, तीर्थयात्रा, प्रवास, प्रवचन, आदि धर्म प्रसंगे प्रभावना करवा योग्य साव सस्तु अने सुंदर पुस्तक

मुद्रक : आशिषभाई शाह, अंकुर, नारसपुरा, अमदावाद.

मो. : ९८९६०८८६७८

BE GENTLE, BE GREAT

કલિકાલમાં ચોતરફ ભોગવાદ, વિલાસવાદ વધી રહ્યો છે. “આ ભવ મીઠા તો પરભવ કોણે દીઠા” આ સૂત્ર મોટા ભાગના મનુષ્યોનો જીવનમંત્ર બની ચૂક્યુછે, તેવા કાળમાં પણ સત્ત્વશાળી જીવો પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય ઉપાર્જન રૂપી F. D. એકઠી કરી પરલોકથી પરમલોક ના સૌંદર્ય માટેના પ્રયત્નો કરી રહ્યા છે. દુર્જનતા દુનિયામાં સુલત્ન છે, સરજનતા દુર્લભ છે. ચાલો, એવા ઉત્તમ જીવોના ગુણોની અનુમોદના કરતા પ્રમોદભાવના પ્રભાવે આપણે પણ એ ગુણોના માલિક બનવા પ્રયત્ન કરીએ એ જ શુભ અભ્યર્થના. અનેક ગુરુભગવંતો તથા આરાધકોએ પ્રસંગ મને આપ્યા છે, જણાવ્યા છે, તેઓનો પણ ઝાણી છું. અંતે પ્રભુની આજ્ઞાવિરુદ્ધ કાંઈ પણ લખાયું હોય તો ત્રિવિધે મિથ્યામિદુક્કડમુ.

- પં. ભદ્રેશ્વરવિજયના શિષ્ય મુનિ યોગીરત્નવિજય

OPEN BOOK EXAM

“ આત્મ જંગ ” પુસ્તકમાં આઠ કર્મના દ્વારા ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવ-ભવસી સુંદર ચિંતન મુકેલ છે. પુસ્તકની કિંમત રૂ. ૨૦ પેપરના રૂ. ૫ કુલ રૂ. ૨૫

જૈન આદર્શ પ્રસંગો ભાગ - ૧૧ના સૌજન્યદાતા શ્રુતપ્રેમીઓ

શ્રીમતી ઈલાબેન અશોકભાઈ ઘેલાભાઈ	- જૈન મર્યાન્ટ
શાહ આહના જીગરભાઈ	- આંબાવાડી
શ્રીમતી સ્વાતિબેન પ્રહુલભાઈ શાહ	- આંબાવાડી
વોરા અહીંમુ હાર્દિકભાઈ	- સમકિરણ આંબાવાડી
શારદાબેન દીપકભાઈ પરિવાર	- દીપકલા
હેમેન્દ્રભાઈ મણીલાલ તથા કીર્તીભાઈ ભોગીલાલ	- તુલસીશ્યામ
શ્રીમતી સુલોચનાબેન હસમુખભાઈ કુલયંદ	- નારણપુરા
શ્રીમતી દીપીબેન કમલેશભાઈ શાહ	- દેશના, મીરામ્બીકા
શ્રીમતી કલાબેન ચંપકલાલ શાહ	- કલ્પતરુ
ચીનુભાઈ પ્રેમયંદ શાહ	- રૂપલપાઈ
શ્રીમતી શોભનાબેન જિતેન્દ્રભાઈ	- સોલારોડ
પરીન સામ્યકભાઈ	- સોલારોડ
શ્રીમતી શોભનાબેન યતીશભાઈ	- અમર, ઓપેરા
શ્રી અરવિંદભાઈ શાંતિલાલ શાહ	- શુકના-૪, મિરામ્બીકા
સ્વ. વાર્તિક સંજ્યભાઈ શાહ	- જિનેશ્વર ટેના. ૨૮૮૫૦૮૮

૧. લૈન બાળકની ખુમારી

મુંબઈના ભાયંદર પરાનો એ બાળક. પૂર્વભવની જૈન ધર્મની આરાધના અને આ ભવમાં મળેલા જૈન ધર્મના સંસ્કારના પ્રભાવે નાની ઉંમરમાં તેની ખુમારીની વાતો તેના ૪ શબ્દોમાં વાંચીએ....

હું ગુજરાતી મીડીયમમાં ભાષતો, એ વખતે સાતમા ધોરણમાં હતો. મારા કલાસ ટીચરને મારા માટે સારો એવો જ્ઞેણ... પણ પ્રીન્સીપાલના પત્ની કે જેમને અમે બધા મેડમ કહેતા, એમને મારા તરફ અણગમો થઈ ગયેલો. એનું કારણ માત્ર એટલું કે પર્યુષણમાં ૬૪ પ્રહરી પૌષ્ઠ્ર કરવા માટે મેં રજી માંગેલી. મેડમે મને પુછ્યું.. “આઈ આઈ દિવસની રજી કેમ ચાલે? કેટલું ભાષવાનું બગડે? એવો કેવો ધરમ તમારો.” પણ મેં જીદું પકડી રાખી, ..હું મારું ભાષવાનું પાછળથી વાળી લઈશ. વળી મારું વર્ષ બગડે કે સુધરે એ તો મારે જોવાનું છે....

હું એમની વાત ન માનું, એટલે એ ગુર્સે ભરાય એ સ્વાભાવિક છે. એ ખૂબ અહંકારી... સ્કુલમાં ઘણી વધુ સત્તા... તુમાખી વાળા.. બધા એમનાથી ગભરાય, એટલે જ બધા એમની વાત તરત જ માની લે., એમાં મારા જેવા ના પાડે, એટલે એમને ખાર ચેતે એ સ્વાભાવિક છે.

પણ એ બધી પરવા હું કરતો ન હતો, મેં તો આઈ
દિવસની રજા પાડી, પૌષ્ઠ કર્યા, આઈ દિવસ સુધી મારી
ગેરહાજરી જોઈને એ સિંયાવિયાં થઈ ગયા. આખી સ્કુલમાં,
વિશેષથી અમારા કલાસમાં એમનું નાક કપાવા બેહું હતું, કેમકે
મેં એમની ઉપરવટ જઈને નિર્ણય લીધો હતો....

નવમા દિવસે પારણાં બાદ દસમા દિવસે સ્કુલે ગયો,

જીવન વધારવાનો પ્રયત્ન કે સધારવાનો પ્રયત્ન ?

અને મને જોઈને એમને દાજુ ચડી. આટલા દિવસનો બધો જ બળાપો મારા પર કાઢવા માટે જૈન ધર્મની વિરુદ્ધમાં બધાની વચ્ચે જ જેમ તેમ બોલવા માંડ્યા, “આ જૈનો બસ માત્ર પૈસા ખર્ચ્યા કરે, ખાધા-પીધા કરે, ભણવાનું ય બાજુ પર મૂકીને ધરમના પૂંછડા બની ને જવે...”

એ જેમ જેમ બોલતા ગયા. તેમ તેમ મારો આવેશ વધતો ગયો, પણ હું શું કરી શકું? હું માત્ર ૧૨-૧૩વર્ષનો વિદ્યાર્થી.. એ ૪૫ વર્ષના આખી સ્કુલના મેડમ.. પ્રીન્સીપાલના પત્ની... છતાં મારો મિજાજ ગયો, મેં હિંમત કરીને મોઢા પર કહી દીધું કે “મેડમ.. તમારે મને જે કહેવું હોય તે કહો, પણ મારા ધર્મની વિરુદ્ધમાં કશું બોલવાનું નહિં. મારાથી એ સહન નહિં થાય.”

આ પણ એમનું ધોર અપમાન હતું, એમની સામે આજ સુધી બધા ‘હા જી’ જ કરનારા આવ્યા હતા, જ્યારે મારા જેવા નાનકડા વિદ્યાર્થીએ એમની સામે આજે માથું ઉચ્કયું હતું.

એ પણ ગુસ્સો થઈ ગયા. “તું મનો કોણ અટકાવનારો... હું જે ઈચ્છા તે બોલું. તારા જેવો છોકરો મને સંભળાવી જાય, એ કદ્દી હું સહન નહીં કરું...”

એ દિવસે તો ભારેલા અભિન સાથે બધા છૂટા પડ્યા, પણ મને લાગ્યું કે આ વાત આટલેથી અટકવાની નથી. મેડમ પોતાના અપમાનનો બદલો લેશે જ, મને નક્કી હેરાન કરશે જ....

અને મારી ધારણા સાચી પડી. બીજા દિવસે કલાસમાં પહોંચ્યો, મારી બેંચ પર બેઠો, કલાસ ટીચરનો પીરીયડ શરૂ થયો, ત્યાં જ નીચેથી પટાવાળો આવ્યો, “સંભવ કોણ છે...”

અંતિમ સમયે સ્વર્જન નાહિ આત્માની સમજણ ડામ આવશે.

મેડમ નીચે બોલાવે છે...” બધાએ મારી સામે જોયું, મને થયું કે આજે મારા ઉપર મોટી આઝત આવવાની, મેં કહી દીધું કે “હું નીચે નહીં આવું...”

પટાવાળો તો સ્તબ્ધ થઈ ગયો. કોઈ છોકરો આવી રીતે જવાબ આપે...

કલાસટીચર પણ ગભરાઈ ગયા, એમને મારા માટે લાગણી હતી, “સંભવ તું જઈ આવ, માફી માંગી લે...”

“ના ટીચર .. હું નહિ જાઉં, મેં કશું ખોટું કર્યું નથી, પછી મારે શું કામ માફી માંગવી ...”

“જો, આમાં તારું ભવિષ્ય બગડશો, મેડમ તારા પર કડક પગલા લેશો...” “એમણે જે કરવું હોય તે કરે...”

અમારા વચ્ચે રકજક ચાલી, મારા મિત્રો પણ મને સમજાવવા લાગ્યા, બધા સમજતા હતા કે હું સાચો છું, પણ મેડમ સાથે બાથ ભીડીને નકામું નુકસાન શા માટે વેઠવું... એ જ એ બધાનો વિચાર .. એમની દસ્તિઓ એ સાચા હતા, પણ મારું સત્ત્વ, ખુમારી મને નમવા દેતા ન હતા.

આ બધામાં ઘણો સમય લાગ્યો, પટાવાળો નીચે ન પહોંચ્યો, એટલે ગુસ્સે ભરાયેલા મેડમ સીધા ઉપર આવ્યા, મારા કલાસમાં જ પ્રવેશ્યા, બધા એમને આદર આપવા ઉભા થઈ ગયા, પણ હવે હું દઢ બની ગયેલો, ‘આવી વ્યક્તિને બીલકુલ દાદ આપવી નથી.’ અને હું એકલો બેસી રહ્યો.

“સંભવ .. ઉભો થઈ જા...” ટીચરે મને પ્રેરણા કરી.

“એ નહિ ઉભો થાય. આ જૈનો બધા એવા જ છે” હું કંઈક પણ બોલું એ પહેલા તો મેડમ ધમધમાટ બોલવા લાગ્યા. એ સીધા મારી પાસે જ આવી ગયા, આખો કલાસ સ્તબ્ધ બની

વડીલ છે છેકેલડાઈ તમારી મલાઈ અમારી.

ગયો, “એ લોકોને આટલો વિનય નથી શીખવાડાતો કે, “વડીલો, શિક્ષકો આવે ત્યારે ઉભા થવું જોઈએ, આ લોકોનો ધર્મ આવી ઉદ્ઘતાઈ, સંભવની જ શીખવે છે...”

એ મેડમના આગ જરતા શબ્દોએ મને અંદરથી સળગાવી નાખ્યો, મારુ ખુન્સસ વધી ગયું, “મારા ધર્મ માટે આ રીતે જેમ તેમ બોલે, એ મારે સંભળ્યા કરવાનું...”

અને મારો જુસ્સો આસમાનને આંખ્યો, કલ્પના પણ ન થઈ શકે એવો નિર્ણય મેં લઈ લીધો, ‘નિર્ણય લીધો’ એમ નહીં, પણ સીધો અમલ જ થઈ ગયો....

અચાનક ઉભા થઈને મેડમ કે બીજા બધા કશું સમજે - વિચારે, એ પહેલા તો મેં મેડમના ગાલ પર કચકચાવીને એક જોરદાર લાફો મારી દીધો.

લાફો એટલો જોરદાર હતો કે મેડમના ચશમા ઉછળીને પાંચ-સાત ફૂટ દૂર જઈને પડ્યા, આખો કલાસ એક ઝાટકે આંચકા સાથે જગ્યા પર ઉભો થઈ ગયો, હું પોતે પણ ગુસ્સાથી ધુજતો હતો, મેડમના ગાલ પર રીતસર ચાર આંગળા ઉપસી આવ્યા.

‘હવે શું પરિણામ આવશે... એની માત્ર કલ્પના કરવાની હતી. મેડમ હેબતાઈ ગયા. એમની જુંદગીમાં આ પ્રથમ પ્રસંગ હતો, એક અક્ષર પણ બોલ્યા વિના એ સડસડાટ નીચે ઉતરી ગયા, પણ એમના મૌનમાં જ ભડભડતો કોધાણિ સૌએ અનુભવ્યો.

“સંભવ... તેં આ શું કર્યું...” ટીચર માત્ર એટલું જ બોલી શક્યા. મારા મિત્રો મને ધેરી વળ્યા. પણ શું બોલવું .. કોઈને કશી સુઝ ન પડી.

ક્વલજ્ઞાન નાટી ક્વલજ્ઞાન માટે પ્રયત્ન કરો.

“મેં મારા માટે કશું કર્યું નથી, પણ જૈનશાસન માટે ધસાતું બોલાય એ સાંભળી લેવું એ આપણા માટે નાલાયકી કહેવાય. મને કદાચ સ્કુલમાંથી કાઢી મુકવામાં આવે, પણ હું તમને બધાને પૂછું છું, શું તમે આ બધું જોયા કરશો... તમને ધર્મની અવહેલના ગમશો...”

મારી આગઝરતી ભાષાએ બધાને શૂરાતન ચડાવી દીધું. બધાએ જોઈ લીધું કે સત્ત્વશાળી માણસ સામે ભલભલાઓએ ઝૂકી જવું પડે છે. મેડમ જેવા મેડમની હાલત એમણે જોઈ લીધી હતી.

“સંભવ... તું ચિંતા ન કર. અમે બધા એક સાથે સ્કુલ છોડી દઈશું, હવે અમે પણ આ ધર્મની અપભ્રાજના-નિંદા ચલાવી નહિ લઈએ.” બધા જૈનમિત્રો એકી અવાજે બોલ્યા (મારા કલાસમાં ઘણા ખરા જૈન હતા, બધા મારા મિત્રો હતા. જૈનેતરોને પણ મેં સમજાવેલું કે આ નિંદા આવતીકાલે તમારા ધર્મની પણ થવાની જ...)

એક પછી એક પિરીયડ પસાર થતા ગયા. અને અચાનક એક ચાલુ પિરીયડે મને આમંત્રણ આવ્યું. “સંભવ કોણ છે, પ્રિન્સીપાલ તાત્કાલિક બોલાવે છે...”

અમને જેનો અંદાજ હતો, એ જ બની રહ્યું હતું. પણ આ વખતે હું એકલો નહિ, મારી સાથે મારા તમામ મિત્રો, લગભગ આખો કલાસ નીચે ઘસી ગયા, પ્રિન્સીપાલે બધાનો શોર-બકોર સાંભળ્યો, પટાવાળા દ્વારા બધાના વિદ્રોહની વાત પણ જાણી લીધું. વર્ષોનો મેડમ તરફનો આકોશ મારા નિમિત્તને પામીને મારી આગેવાની હેઠળ પ્રગટ થતો પ્રિન્સીપાલ જોઈ

જિનવાણી ક્રમલમાં નાહી અમલમાં મુકવાને ચોગય છે.

રહ્યા.

પ્રિન્સીપાલ શાન્ત, અનુભવી, ન્યાયી હતા. મને એકલાને અંદર બોલાવીને પૂછ્યું, “સંભવ.. તે મેડમને લાઝો માર્યો...”

“હા..”

“એ મોટો ગુંઠો છે, એ ખબર છે..”

“હા.. પણ શરૂઆત મેં નથી કરી, મેડમે મોટી ભૂલ કરી છે, માટે નાધૂટકે મારે લાઝો મારવો પડ્યો, લાઝો મરાઈ ગયો.”

“શું ભૂલ કરી ?”

“એ તમે મેડમને જ પૂછો ને? એ મારા ધર્મ માટે જેમ તેમ બોલે, એ શું યોગ્ય છે? મારી કોઈ ભૂલ હોયતો ભલે મને ઢપકો આપે, પણ મારી કોઈ ભૂલ નથી, અને પાછું મને ઢપકો આપવાને બદલે ધર્મને ગાળો દે, એ મારાથી સહન નથી થતું...”

પ્રિન્સીપાલ પોતાની પત્નીના સ્વભાવથી વાકેફ તો હતા જ, અનેકવાર પરોક્ષ રીતે ફરીયાદ પણ સાંભળેલી, અત્યાર સુધી કોઈ સ્પષ્ટ કહેનાર મળ્યું નહીં હોય, પણ આજે મારા સરળ મનની રજૂઆત એમને સ્પર્શ ગઈ. મારી સામે જ મેડમને બોલાવીને પૂછી લીધું કે, ‘તું આવું બોલેલી ખરી..’ મેડમ જંખવાણા પડી ગયા, બધાની હાજરીમાં બોલેલા, એટલે શી રીતે ના પાડે.. એમણે વાત સ્વીકારી...

“આ ખોટું કહેવાય, આપણે કોઈના પણ ધર્મની નિંદા કરીને એમની ભાવનાને ઠેસ પછોંચાડવી ન જોઈએ..”

“અને જો સંભવ.. મેડમની ભૂલ હોય, તો પણ આમ

દુનિયાને દબાવે તે મહાન કે કોઇને દબાવે તે મહાન ?

લાઝો મારી દેવો એ ગંભીર ભૂલ કહેવાય. તારે મને કહેવું જોઈએ, તું જાતે જ આવું જલદ પગલું ભરી બેસે, એ ન ચાલે. મેડમની આમન્યા જાળવવી જોઈએ. ચાલ, માફી માંગી લે, અને મેડમ હવે આવું નહિ કરે, એની જવાબદારી મારી...”

મેં પગે પડીને માફી માંગી લીધી, “મારી ભૂલ થઈ મેડમ.. મેં આપનું અપમાન કર્યું...” મેડમ ગમે તેમ તો ય એક સ્વી હતા, લાગણી એમનો સ્વભાવ હતો, અહંકાર ઘવાયેલો, એટલે વીફરેલી વાધણ જેવા બનેલા, આજે અહંકાર પોષાઈ ગયો, એટલે મૂળ સ્વભાવ પ્રગટ થયો.

“જો, હવે આને તારો દીકરો સમજુને માફી આપી દે, કેટલો સરસ વિનયી છોકરો છે.....” પ્રિન્સીપાલે હસતાં હસતાં વાતાવરણને હળવું બનાવી દીધું.

મેડમે મારા માથે હાથ મૂક્યો, “દીકરા... મારી ભૂલ થઈ ગઈ.” આટલું બોલતાં તો એમની આંખમાં પાણી ભરાઈ આવ્યા. “ચાલ આખા કલાસ સામે તારી માફી મારું અને ફરી આવું નહિ કરવાનો સંકલ્પ જાહેર કરું.” મેડમ બોલ્યા. પ્રિન્સીપાલ પોતાની પત્નીના આ અદ્ભુત પરિવર્તનથી ખૂબ જ આનંદ પામ્યા અને ખરેખર જયારે મેડમે બહાર આવી બધા જ વિદ્યાર્થીઓ સામે પોતાની ભૂલ કબુલ કરી, મારી માફી માંગી, ત્યારે તો સૌની આંખોમાં ઝળજળીયા આવી ગયા.

આ બાજુ મારા ભાવી ગુરુજીના પરિચયથી હું ધર્મ માર્ગ વધુ ને વધુ આગળ ધપવા લાગ્યો. બીજી બાજુ પણાનું મૃત્યુ થયું, પરિવારનો આધાર સ્તંભ તૂટી ગયો. પણ મારો વૈરાગ્ય મજબૂત બનતો ગયો. અને પંદરેક વર્ષની ઉંમરે મેં દઢ સંકલ્પ કરી લીધો, “મારે દીક્ષા લેવી છે...” અલબત્ત ત્યારે હું

આપતીના વમળ વચ્ચે જાતમાનું ક્રમ ઊંડવું છે.

પરિવારને આર્થિક રીતે સહાયક ન હતો, છતાં મમ્મીને તો મારા પર જ ભવિષ્યની આશા હોય ને? અત્યારે તો મોટી બહેન બધી જવાબદારી નિભાવતી હતી, પણ વહેલા-મોડા એના લગ્ન થવાના, એ સાસરે જવાની, પછી શું...

એ બધા કરતાં ય મોટી વાત એ કે માતાનું વાત્સલ્ય દીકરાને દીક્ષા માટે રજા આપી દેવા શી રીતે તૈયાર થાય ...

પણ મે કહ્યું તેમ મારો ભાગ્યોદય ડગલે ને પગલે મારી સહાય કરી રહ્યો હતો, મારા ગુરુજીએ પરિવારને સમજાવ્યો અને મમ્મીએ- બહેને મને કહી દીધું, “સંભવ .. તું તારે દીક્ષા લઈ લે, આ સંસાર અળખામણો છે, આ તો અમે અભાગ્યા છીએ કે અમને દીક્ષાની ભાવના થતી નથી, પણ તને આ ભાવના પ્રગટી છે. તો અમે તને હવે નહિ રોકીએ. તું તારે સન્માર્ગો આગળ વધ. આત્માનું કલ્યાણ કર, કુળદિપક બન, શાસન દિપક બન...”

મારો માર્ગ મોકલો બની ગયો, મમ્મી અને બહેન મારા માટે કેટલો ભોગ આપી રહ્યા છે, એટલું તો હું સમજ શકતો હતો. બંનેને માત્ર ભય એટલો જ હતો કે, “મારો ક્ષયોપશમ ઓછો છે, તો આ દીક્ષા લીધા બાદ ભણશો શી રીતે...” પણ છતાં “માત્ર જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થી જ મોકા નથી, અનેક યોગો દ્વારા જીવ આત્મવિકાસ સાધી શકે છે....” એ પદાર્થ વિચારીને એમણે રજા આપી.

મને સુંદર મજાનો સમુદ્ધાય, સદ્ગુરુ, દાદાગુરુ મળ્યા.

અંતે પણાની ગેરહાજરીમાં ૧૫ વર્ષની વયે દીક્ષાની જ્ય બોલાઈ. વૈશાખ વદ ૪ નો દિવસ નક્કી થયો.
(સંવત ૨૦૬૨)

જીવનપણ્ય ઉજવાનો બદલે ઉજળવાનું ચાલુ કરી દો.

“સંભવ .. તારું જીવન નિર્મળતમ બની રહે, એ માટે આપણે કુળદેવી પાસે દર્શન વંદન કરવા જઈ આવીએ...” મમ્મીએ મને વાત કરી. સૌરાષ્ટ્રમાં ચોટીલા ગામની પાસે મોટી ટેકરી પર આવેલ ચામુંડા માતાનું મંદિર એ જ અમારી કુળદેવીનું સ્થાન...

“મમ્મી મને ભગવાન, સદ્ગુરુ અને જૈનધર્મ સિવાય કયાંય નમવાનું મન નથી થતું. મને કંઈ કુળદેવી ઉપર દ્વેષ નથી, પણ મારે એને શા માટે નમન કરવા ..”

“જો સંભવ .. દીક્ષા પછી આખી જુંદગી તારે કયાં કુળદેવી પાસે જવાનું છે? તું અમારા સંતોષ ખાતર પણ એકવાર ત્યાં અમારી સાથે ચાલ... અમને ભવિષ્યનો ભય ન રહે !!”

મમ્મીએ કહ્યું અને એ બધાના સંતોષ ખાતર હું એમની સાથે ચોટીલા પહોંચ્યો, ટેકરી ચઢીને ચામુંડામાતાના મંદિરે પહોંચ્યા, મમ્મી - મામા - બહેન બધાએ ભાવથી નમસ્કાર કર્યા, શ્રીફળ ચડાવ્યું, ભંડાર પૂર્યો... આ બધું મેં જોયા કર્યું, પણ મેં હાથ પણ ન જોડ્યા કે માથું પણ ન નમાવ્યું... મમ્મી ગભરાઈ ગઈ, મારા પર જરાક ગુર્સે પણ થઈ. પણ હવે હું મુમુક્ષુ હતો, થોડાક જ દિવસોનો મહેમાન હતો, એટલે એ ગુર્સો તરત જ ઓગળી ગયો.

‘દીકરા .. એકવાર નમી લે ને .. પ્રાર્થના કરી લે ને ..’

‘ના .. મમ્મી .. હવે આ મસ્તક નમે માત્ર ભગવાનને .. આરગ્યુ કરે માત્ર પ્રભુ સામે ..’ મારી મક્કમતા જોઈ મમ્મી કશું ન બોલી, પણ ત્યાં બેઠેલો સંન્યાસી મારું આ વર્તન જોઈને બેબાકળો બની ગયો. ‘કોણ છે આ છોકરો ? કેમ નમતો નથી ? ’

માલની ક્રમાલ કરતાં કલમની ક્રમાલ શેષ છે.

મમ્મીએ શાંતિથી મારી દીક્ષા વિગેરેની વાત કરી.

“એમ એ જૈનસાધુ બનવાનો છે? તો છોકરા .. ચાલ .. આ મંદિરના મુખ્ય મહંતના આશિર્વાદ લઈ લે.. હજારો લોકો એમના શરણે આવે છે.” અને એ સંન્યાસી, આખા પરિવારને ૭૦ વર્ષના, મોટી દાઢીવાળા, ભયાનક દેખાતા મહંત પાસે લઈ ગયા. ત્યાં પણ ચામુંડમાતાની દેરીમાં બનેલા પ્રસંગનું પુનરાવર્તન થયું. બધા મહંતના પગે લાગ્યા, હું અક્કડ બની ને ઉભો રહ્યો, મમ્મીએ પગે લાગવા કહ્યું, મેં સ્પષ્ટ ના પાડી, મહંતે આ બધુ જોયું..

“કેમ છોકરા? મને કેમ પગે નથી લાગતો?”

“મહંતજી! એણે તો માતાજીને પણ નમન નથી કર્યા. એ જૈનસાધુ બનવાનો છે.” પેલા સંન્યાસીએ સીધો ઘડાકો કર્યો. મહંતના મોઢા પર કોધની રેખાઓ ઉપસી આવી.

“છોકરા! માતાજી કોપાયમાન થશે, તો તારું સત્યનાશ કાઢી નાખશે.” શ્રાપ જેવી ભાષામાં મહંતજી બોલ્યા, મમ્મી વગેરે તો ધ્રુજી ગયા, હું પણ જરાક ગભરાયો તો ખર્ચે, પણ એમ કાંઈ દબાઈ જાઉં થોડો ! !

“માતાજી કરુણાવાળા હોય હું એમનો બાળક એમને ન નમું એટલે એ મારું સત્યનાશ થોડા જ કાઢે? અને જો એવું કરે તો એ માતાજી ન કહેવાય... એ ચંડાલણ, ડાકણ, ચૂડેલ જ કહેવાય ને ...” હું બોલ્યો અને મહંત છોભીલા પડી ગયા. શું જવાબ આપવો એ એમને ન સૂઝ્યું. અલબત્ત પરિવારવાળા તો સખત ગભરાઈ ગયેલા, મમ્મી મને અટકાવતી હતી, પણ મારું ધ્યાન એ તરફ ન હતું.

“પણ તને વાંધો શું છે? માતાજીને કમને નમન

પિરાધનાની ધમાલ છોડો, આરાધનાની કમાલ માટે દોડો.

કરવામાં “વાંધો કશો નથી. પણ મને માત્ર મારા ભગવાન અને મારા ગુરુ પર જ શ્રદ્ધા છે, તમારા સૌ માટે કોઈ તિરસ્કાર નથી. છતાં નમન કરવાની મારે કોઈ જરૂર નથી.”

સારું, સારું. કંઈવાંધો નહિ, જો.. મારીતને શુભેચ્છા છે.’ ૭૦-૭૫ વર્ષની ઉમરના મોટા મહિંત ૧૫ વર્ષની ઉમરના મારી સામે ગમ ખાઈ ગયા, અને અમે ત્યાંથી વિદાય લીધી. જો કે પરિવારે મને ઠપકો આપ્યો, પણ બધા એટલું તો જોઈ જ શક્યા કે ‘આ છોકરો કાચીમાટીનો નથી. એ ભલભલાને ઠંડા પાડી શકવાની પુણ્યાઈવાળો છે.’

અલબજ્ઞ આ પુણ્યાઈ પ્રભુ પ્રત્યેની અનન્ય શ્રદ્ધાથી જ પ્રગટી છે, એવું હું તો ચોક્કસ માનું છું.

આજે ચમત્કારોની, જંતર-મંતર-તંત્રની વાતો કરનારા અનેક ગૃહસ્થો ચારેબાજુ નીકળી પડ્યા છે. આપણા રોગ-શોકાદિના નિવારણ માટે એમના ચરણો ઘસતા થશું, એમના કહેવા પ્રમાણેની વિધિઓ કરશું... તો મને લાગે છે કે આ એક મોટી હોનારત જ ગણાશે. આપણા બધાની શ્રદ્ધા તો મેરુ જેવી અડગ હોય. દેવ તરીકે માત્ર વીતરાગસર્વજ્ઞ ભગવંતો, સદ્ગુરુ તરીકે માત્ર વૈરાગી-જ્ઞાની પંચમહાપ્રતધારી સાધુ-સાધ્વી ભગવંતો અને ધર્મ તરીકે આપણા ચારિત્રના સુંદર મજાના આચારો... આ સિવાય કોઈની પણ શેહશરમમાં તણાઈ જવાની જરૂર નથી. કોઈના ચમત્કારો સાંભળીને અંજાઈ જવાની જરૂર નથી., કોઈની પાસે દીનતા દેખાડવાની જરૂર નથી...

વૈશાખ સુદ છના દિવસે રંગે ચંગે મારી દીક્ષા થઈ, અને મારી સંયમયાત્રા શરૂ થઈ.

જ્ઞાલયની ધર્મ આપે શિવાલયની મર્જા અને મોહરાજને સર્જા.

• ૨. દુઃખ માં સમરો

સુરતના બેલાબેનના જીવનમાં બનેલો ચમત્કાર તેમના જ શબ્દોમાં વાંચીએ...

૧૯૯૦ની વાત છે. ઈલેક્શન હોવાથી ત્રણ દિવસની રજા હતી. દુકાનો બંધ હોવાથી અમે પાલીતાણા જવાનો પ્રોગ્રામ બનાવ્યો. અમે ગાડી લઈને નીકળ્યા. હું, શ્રાવક, નાનો બે વર્ષનો બાબો, નાણંદ, નાણદોઈ અને તેમનો ૧૫ વર્ષનો પુત્ર. સરસ જાત્રા થઈ ગઈ. જાત્રા કરી બપોરે અમે સુરત તરફ પરત નીકળી ગયા. વોટીંગ નું કાઉન્ટીંગ ચાલતું હતું એનું રીજલ્ટ આવી ગયું હોવાથી અંકલેશ્વરની પહેલાં આમોદમાં ધમાલ ચાલુ થઈ ગઈ હતી. અમે આમોદ પાસે આવ્યા ત્યારે ૧૦૦ થી ૧૫૦ માણસોના ટોળાએ તલવાર, લાકડી, ગુમ્મી વગેરે લઈને અમારી કારને ઘેરી લીધી. મારા શ્રાવક ડ્રાઇવિંગ કરતા હતા. ટોળું સખત ગુર્સામાં હતું. અમારી ગાડી પર જોર જોર થી લાકડીઓ મારવા લાગ્યા. એક જણે ગાડીનો કાચ ખોલવાનું કહી શર્ટની અંદરથી લાંબું ચપ્પું નીકળ્યું અને બહાર નીકળવા ધમકાવવા લાગ્યો. અમે બધા ખૂબ જ ડરી ગયા. બધા આદીશ્વરભગવાનને યાદ કરી સતત નવકારમંત્રનું સ્મરણ કરવા લાગ્યા. ત્યાં જ વચ્ચે ટોળામાંથી જાણે ભગવાને મદદ કરવા મોકલ્યા હોય તેમ એક વૃધ્ય કાકા આગળ આવી બધાને અટકાવી કહેવા લાગ્યા, આ લોકોને જવા દો આ લોકો તો આપણાવાળા છે. અને અમને કહ્યું આગળ પણ ૧૦૦ થી ૨૦૦ માણસોનું ટોળું મળશે. તેમને મારું નામ આપી ને કહેજો કે, અમે તેમના સગા છીએ. તો જ તમને જવા દેશે. અમારી કારની આગળ એક ટ્રક ડ્રાઇવરનું

દુર્જનને વખાણવાની જરૂર નથી તો વખોડવાની પણ જરૂર નથી.

ગણું ચખ્યાથી ચીરી નાખ્યું હતું. અમે ખૂબ જ ગભરાઈ ગયા હતા. સતત નવકારમંત્ર નું રટણ ચાલતું હતું. આગળ બે મીનીટના અંતરે બીજુ મોટું ટોળું દેખાયું. તેઓ પણ હથિયાર સાથે જ હતા. અમારી કાર રોકી અમે તેમને તે કાકાનું નામ આપ્યું તો અમને તરત જવા દીધા. તે દિવસથી આદીશ્વરદાદા પર અને નવકાર મંત્ર પર ખૂબ ખૂબ શ્રદ્ધા વધી ગઈ. હવે તો હાલતા, ચાલતા, ઉઠતા, બેસતા, ઉઘમાં પણ જો રાત્રે આંખ ખુલી જાય તો જીબ પર તરત જ નવકારમંત્ર જ આવી જાય.

આપત્તિ આવે ત્યારે નવકારમંત્ર ગણવા કરતાં આપત્તિ પૂર્વે જ સતત નવકારમંત્ર ગણવામાં વાંધો શું.?

•*• ૩. શ્રદ્ધાની સરગામ

સુરતના હેતલબેહેને જીવનમાં શ્રી કલિઙુડ પાર્શ્વનાથ દાદાનો ચમત્કાર અનુભવ્યો. તેમના જ શબ્દોમાં ભાવપૂર્વક વાંચીએ... મારું નામ હેતલ છે. હું સુરતમાં રહું છું. હાલમાં મારે બે જોડીયા બાળકો છે, તીર્થ અને ત્યાગી. આ બંન્ને બાળકોના ડીલીવરી પ્રસંગની આ વાત છે. રઉવર્ષની ઉંમરે મારા લગ્ન થયા અને મને બીજા જ મહિને ખબર પડી કે મારે બે બાળકો છે. ત્યારે હું ઘણી ગભરાઈ ગઈ કારણકે મારું શરીર સાવ પાતળું, મારી તાકાત ન હતી કે હું બે બાળકને જન્મ આપી શકું અને ડૉક્ટરે પણ કહી દીધેલું કે બાળકને જો પોષણ નહિ મળે તો બાળકનો વિકાસ ન થાય અને એને કાચની પેટીમાં રાખવું પડે. ત્યારથી જ મેં શ્રી કલિઙુડ પાર્શ્વનાથદાદાના જાપ ચાલુ કરી દીધા. મને એમના પર અતૂટ શ્રદ્ધા હતી. મેં પરમાત્માને પ્રાર્થના કરી કે, મારા શરીરની કોઈ તાકાત નથી.

ધિશ્વાસાની સુવાસ સાવાસો યોજન સુધી ફેલાય છે.

મારે તારી કૃપાથી જ પાર ઉત્તરવાનું છે.

ઉલ્લિવરી માટે મમ્મીના ઘરે ગઈ. આખા શરીરે સોજા ઘણાં રહેતા હતા. ૧૦ મહિના થઈ ગયા ઉલ્લિવરી થતી ન હતી. પણ બી.પી. ઘણું હોવાથી ડૉક્ટરે કદ્યું કે હવે ઉલ્લિવરી કરાવવી જ પડશે. મને ઘણી બીક લાગતી હતી. હું રોજ નિયમીત સ્થિરાસને એક કલાક દાદાના જાપ કરતી હતી. એ સિવાય આખો દિવસ મનમાં જાપ ચાલુ જ રહેતો હતો. ૧૧વાગ્યે દવાખાને ગઈ અને ૪ વાગ્યે નોર્મલ ઉલ્લિવરી દ્વારા મેં એક બાળક અને એક બાળકીને જન્મ આપ્યો. અને બન્નેનું વજન સરસ બાબાનું તકિલો અને બેબીનું ર.પ તકિલો. ડૉક્ટરને પણ આશ્રય થયું આટલા સરસ વજનના બાળકો છે. પરંતુ બે બાળકો ના કારણે કોથળી એટલી પતલી થઈ ગઈ કે બ્લડનો ફોર્સ બંધ જ ન થાય. ડૉક્ટર ટાંકા લે ને તૂટી જાય. પ ટકા લોહી થઈ ગયું. ડૉક્ટરે કહી દીધું કે હવે કેસ અમારા હાથની બહાર છે. એક બાજુ લોહીના બાટલા ચઢે અને બીજી બાજુ ગલુકોજના બાટલા ચઢે. ઘરના બધા રડવા લાગ્યા. પણ મને પરમાત્મા પર શ્રદ્ધા હતી કે તે મારી સાથે જ છે, મારી પાસે જ છે. મારી મમ્મીએ કલિકુંડાદાના જાપ ચાલુ કરી દીધા. અને ચમત્કાર થયો. હું મોતને ભેટીને પાછી આવી ગઈ. ૮ વાગ્યા અને બ્લીડિંગ બંધ થઈ ગયું. ડૉક્ટરને પણ આશ્રય થયું કે આ બહેનને ભગવાને જ બચાવ્યા છે. અને બન્ને બાળકોને લઈને અમે કલિકુંડાદાના દર્શન કરવા ગયા. ઈભ્યોસીબલને પોસીબલ બનાવવાની તાકાત માત્ર દાદાની શ્રદ્ધામાં જ છે. આપત્તિ આવે પછી દાદાનો જાપ કરવો એનાં કરતાં રોજ જાપ કરીએ તો આપત્તિ જ ન આવે, એ બુધ્ધિશાળીનું કાર્ય છે.

કર્મનો બંધ કરતા અનુબંધ વધુ મહત્વનો છે.

સંતાન જ્યારે માતાના પેટમાં હોય ત્યારે માતાએ કરેલા શુભ-અશુભ કાર્યોની અસર સંતાન પર પડે છે. તેવા સમયે વર્તમાનની ઘણી શ્રાવિકાઓએ નવલાખ નવકાર જાપ, ઉત્તમ પુસ્તકોનું વાંચન, પરમાત્માની પૂજા, આંગળી, ચૌવિહાર, ટી.વી.નો સદંતર ત્યાગ, હોટલ-થીયેટરનો ત્યાગ વિગેરે. અનેક સુંદર આરાધનાઓ કરી છે, જેના પ્રભાવે બાળકના જન્મની સાથે જ રાત્રિભોજનનો ત્યાગ, ભાવિમાં સુંદર આરાધનાઓથી આગળ વધી સંયમ સુધી પહોંચ્યા છે. હે માતાઓ ! તમે પણ સંતાનોને મહાન બનાવવા ખૂબ ધર્મ કરો એ જ પ્રેરણા....

•*• છ. સંયમ જીવનનો લેવો મારગાડો

એક ભયંકર એક્સીટેન્ટ થયો. જીવાનજોધ દિકરાનું એમાં મોત થયું. પ્રસંગ એવો બન્યો હતો કે મા-બાપને બે દિકરા હતાં. બંને દીકરાને નાનપણથી જ જિનપૂજા, ગુરવંદન, પાઠશાળા, રાત્રિભોજન ત્યાગ વિગેરે ઉત્તમ સંસ્કારો મા એ સિંચેલા હતા. મોટા દિકરાને ધર્મ કરતાં કરતાં ભાવ જાગ્યો કે મારે ગુરુભગવંત પાસે રહેવા જવું છે, જ્ઞાનાત્માસ કરવો છે. માતા-પિતાએ સંમતિ આપી. ભણતા ભણતા દિકરાને જેમ જ્ઞાન મળતું ગયું, તેમ સંસારની અસારતા, ભયાનકતા, બિહામણાપણું, પાપમયતા, અનિત્યતા વિગેરે સમજાયા અને વૈરાગ્ય ભાવ જાગતા દીક્ષા લેવાના ભાવ જાગ્યા. માતા-પિતાને વાત કરતાં તેમણે સંમતિ આપી અને ધામધૂમપૂર્વક દીક્ષા આપી.

ચાલો ! બીજો દિકરો તો આપણી સાથે જ છે ને, ઘડપણમાં એ તો આપણને સાચવી લેશો. આવી કોઈ વિચારધારા

માયા, મૂર્છા, માણ, મમતા, મૂઢ્ટા એ મોછના જ સ્વરૂપ છે.

એ માતા-પિતાને આવી કે નહિ એ તો કોને ખબર... નાનો દિકરો સ્કુલ-કોલેજમાં ભણતા આગળ વથ્યો.

એક દિવસ બહાર ગયેલા આ દિકરાને ભયંકર એક્સિડન્ટ થયો અને સ્થળ પર જ મોત થયું. સૌ વિચારમાં પડી ગયા કે મા ને આ સમાચાર કોણ કહેશે...? મા ને કેવો આઘાત લાગશે? કદાચ માનું મોત તો? પ્રથમ દિકરો સાધુ બન્યો અને બીજાનું મોત થયું તો હવે મા-બાપની બાકી જીંદગીનું શું? સગાસંબંધીઓ આવી વિચારણા કરતા કરતા છેવટે ઘરે મા પાસે પહોંચ્યા. ધીમે ધીમે વાત કાઢતાં માને દિકરાના મોત અંગે વાત કરી, મા ધૂસ્કે ધૂસ્કે રોવા લાગી. સૌને લાગ્યું કે આપણે વિચારતાં હતાં એ જ થયું. મા ને ખૂબ આઘાત લાગે તે સ્વાભાવિક છે. બાકીની જીંદગીનો સાચવનાર કોણ....?

બે ત્રણ બેનો માને શાંત રાખવા લાગ્યા. પાણી ચાંચ્યું માંડ માંડ મા ના ઝુસ્કા ઓછા થતા બહેનો સાંત્વના આપવા લાગ્યા. કે જુઓ જે બનવાનું હતું તે બની ગયું. ગયેલો દિકરો તો પાછો નથી આવવાનો, જે જન્મે છે તેને મરવાનું અવશ્ય નક્કી છે....

બીજા એક બેન બોલ્યા તમે પ્રથમ દિકરાને દિક્ષા ન આપી હોત તો ઘણું સારુ થાત! તમને ઘડપણમાં તકલીફ ન પડત! મા એ તુરેત જ એમને રોક્યા, “ જુઓ પુણ્યશાળી શ્રાવિકાબહેન.. તમે એમ નહી સમજતાં કે હું મારા દિકરાના મોતની આ વાત થી કે અમારા ભવિષ્યની ચિંતાથી રડી રહી છું. મને તો રડવું એનું આવે છે કે મેં મારા બીજા દિકરાને દિક્ષા કેમ ન અપાવી...” સહુ સત્ય બની ગયાં. અનુપમા

અનાભોગથી જ્ઞેલી દેવ-ગુરુની આશાતના દુર્ગતિ આપનાર છે.

અને નાગિલા સમાન વર્તમાનની આ શાસનપ્રેમી શ્રાવિકાને
લાભ લાભ ધન્યવાદ...

શું તમે તમારા સંતાનને શ્રમણ બનાવી શકશો...?
છેવટે શ્રવણ તો બનાવી જ શકશો ને...

•*• ૫. સંધ એ જ સર્વસ્વ

નારણપુરા વિસ્તાર. સાંજના સાતનો સમય. ગુરુદેવ !
જલ્દી મારા ઘરે પથારો. માતૃશ્રીની તકલીફ વધી રહી છે. ગમે
ત્યારે શાસ મૂકી દેશે. માંગલિક સંભળવાવીને પાછો ફર્યો અને
સમાચાર આવ્યા કે તેમના માતૃશ્રી ચાલ્યા ગયા. અંતિમ સમયે.
ગુરુભગવંતનું માંગલિક સંભળવાનું એક જોરદાર પુષ્ય કામ
કરી ગયું.

સંધના કાર્યોમાં અદ્ભુત ઉત્સાહપૂર્વક લાભ લેનાર એ
ભાગ્યશાળી ... જિનાલય-પાઠશાળા માટે ખૂબ દોડધામ
કરનાર એ પુષ્યશાળી... આવતીકાલે સવારે સંધની સ્થાપનાની
જાહેરાતો બોર્ડ ઉપર પૂર્વેથી થઈ ચૂકેલ છે અને એમના જ માતૃશ્રી
અચાનક માંદગી આવતા પૂર્વની સંધ્યાએ ચાલ્યા ગયા. કાલે
સંધસ્થાપના કરવી કે કેમ....?

ભાગ્યશાળીએ ગુરુભગવંતને અને સંધને જણાવ્યું કે
તમે સહેજ પણ ચિંતા ને શોક ન રાખતા. અંતિમ સમયે
માતૃશ્રીની સેવાનો લાભ ખૂબ મળ્યો. એમના નિમિત્તે સંધ
સ્થાપના બંધ ન જ રહેવી જોઈએ. આવતીકાલે સંધ સ્થાપના
નવકારશી પૂર્ણ થયા બાદ જ હું તમામ સગા-સંબંધીને માતૃશ્રીની
ચિરવિદાય અંગેની વાત કરીશ. રાત્રે મોડે સુધી એ
ભાગ્યશાળીએ સંધ સ્થાપનાના જરૂરી કાર્યો સહુની સાથે રહીને

થાંબલા કહે છે કે થા ભલા.

કર્યા. સવારે સંધ સ્થાપના બાદ એક બાજુ નવકારશી ચાલુ થયા બાદ જ સગાસંબંધીઓને માતૃશ્રી ને કાઢવાનો સમય જણાવવાનું ચાલુ કર્યું.

સંધ અને સંધ સ્થાપનાની મહાનતા એ પુણ્યશાળીના હઠયમાં (ઉત્કૃષ્ટભાવે વસી હશે, ત્યારેજ આવું કાર્ય કરી શક્યા. ધન્ય છે એમની સંધ ભક્તિને... !!

પચ્ચીસમાં તીર્થકર તુલ્ય સંધની ભક્તિ કરવાનો અવસર કયારેય ચૂકતા નહિ. કેમકે તત્ત્વાર્થસૂત્રમાં પૂજ્ય ઉમાસ્વાતિજી મહારાજે સંધની વૈયાવચ્ચના પ્રભાવે અનેક આત્માઓએ તીર્થકર નામકર્મનો બંધ બતાવ્યો છે. પરમાત્માની આંગી થી જે પુણ્યબંધ થાય તેના કરતાં અનેક ગણો અધિક પુણ્યબંધ સંધનો વહીવટ શુદ્ધપણો કરવાથી બંધાય છે. સંધભક્તિનો લાભ જો જો ચૂકતા... .

•*• દ. એક અણુબો દાસ્તાન

સોનાની મૂરત સમું ગણાતું સુરત શહેર. દાયકાઓ પૂર્વે ત્યાં એક જૈન યુવાન એની માતા સાથે રહે. એ કાળે સુરતમાં લક્ષ્મીજીની કૃપા પામનાર લક્ષ્મીનંદન જૈન પણ વસતા હતાં, તો લક્ષ્મીદેવીની જરા સરખી નજર સુદ્ધાં નહીં પામનાર આવા યુવાનોય વસતાં હતા. માતાએ એકવાર પુત્રને શાણપણસભર વાત કહી કે, લાગે છે કે સુરતમાં તારા નસીબ આડેનું પાંદડું ખસવું મુશ્કેલ છે. તું મુંબઈ જા. તો કદાચ ક્ષેત્ર પરિવર્તનના કારણે ભાગ્ય પરાવર્તન શક્ય બને. પુત્રએ કરમાયેલા પુણ્ય જેવું ફિક્કું સ્મીત કરતાં કહ્યું, “ મા ! પણ મુંબઈ જવા માટે ભાડાના ય પૈસા મારી પાસે ક્યાં છે... ને ત્યાં જઈને મૂડી

ગાળ આપનાર ને ગોળ વહેં ચતા શીખો તો મહાન બનશો.

વિના હું પગભર ઉભો પણ ક્યાં રહી શકીશ...” કિંતુ માં હિંમત ન હારી, ગમે તે રીતે એણો પુત્ર માટે ગાડી ભાડાની વ્યવસ્થા કરી, ઉપરાંત મુંબઈના કોઈ જૈન શ્રેષ્ઠની દુકાને સાવ સામાન્ય પગારે નોકરીની વ્યવસ્થા ય કરાવી. મુંબઈ જવાનો દિવસ આવ્યો. ધર્મનિષ માતા પુત્રને કહે : બાજુના જૈન ઉપાશ્રયમાં સાધ્વીજી શ્રી રત્નમાલાશ્રીજી બિરાજે છે. મુંબઈ જતાં પૂર્વે તું એમના મુખેથી માંગલિક શ્લોક પાઠ સાંભળી લે. શુકન થશે. યુવાન માતા સાથે સાધ્વીજીનું માંગલિક સાંભળવા ગયો. ધર્મ માતા જેવા વિચક્ષણ સાધ્વીજીએ માંગલિક પાઠ સંભળાવવા ઉપરાંત ત્રણ માંગલિક નિયમો સ્વીકારવાની યુવાનને પ્રેરણા કરી (૧) પ્રતિદિન એકસો આઠ નવકાર ગણવા. (૨) રાત્રિભોજનનો ત્યાગ કરવો. (૩) મુંબઈની નોકરીમાં જે પહેલો પગાર મળે તે તમામ પગાર કોઈ ગરીબ જરૂરીયાતમંદ જૈન પરિવારની ભક્તિ માટે આપી દેવો.. વસ્તુતઃ આમાંના બે નિયમ તો યુવાન માટે હજુ શક્ય હતાં. પરંતુ ત્રીજો નિયમ કોઈ રીતે શક્ય ન હતો. મુંબઈ જવા માટેના ગાડીભાડાની માંડ વ્યવસ્થા કરનાર એ ખુદ ગરીબ સાધર્મિક હતો. આ સ્થિતિમાં દરિદ્રાવસ્થામાં પહેલો પગાર આપી દેવો એ તો દુષ્કર વાત જ હતી. કિંતુ સંસ્કારી ઉદાર દિલ યુવાને ત્રણેય નિયમો પૂરા ઉમંગથી સ્વીકારી લીધા.

મુંબઈ આવ્યા બાદ એનો પ્રથમ માસ કપરો ગયો. ભોજનની કોઈ વ્યવસ્થા થાય તેમ ન હતું. ક્યારેક ભૂખ્યા રહિને, ક્યારેક આયંબિલ કરીને, તો ક્યારેક સામાન્ય વ્યવસ્થા કરીને એણો જેમ તેમ પ્રથમ માસ પૂર્ણ કર્યો. મહિનાના અંતે શેઠે પગાર આપ્યો. એક માસની કામગીરી અને પગાર મળી

બોળપણ ચાલે બોટપણ નહિ.

જવાથી હિંમતવાન બનેલા યુવાને સાહસથી કહ્યું : શેઠ.. આ સિવાય દસ રૂપિયા ઉછીના આપોતો મહેરબાની. આગામી માસના પગારમાંથી એ દસ રૂપિયા કાપી લેજો. જેથી હું મારી એક માસની ભોજનની વ્યવસ્થા કરી શકું. આશ્રયચક્તિ થઈ જઈને શેઠ પૂછ્યું : અરે આ પગાર મળ્યો છે, તેમાંથી તું ભોજન વ્યવસ્થા કરી લે જે. ઉછીના શા માટે માગો છે ? યુવાને દરિદ્રવસ્થામાં દાનનું દુષ્કર કાર્ય કરતો ઉત્તર આપ્યો : શેઠ !! મેં નિયમ લીધો છે તે પ્રમાણે આ સમગ્ર પગાર તો હું ગરીબ સાધર્મિક પરિવારને આપવાનો હું માટે એમાંથી એક રૂપિયો ય હું મારા ખપમાં લઈશ નહીં.

આ દરિદ્ર વ્યક્તિની ઉંચી દિલેરી નિહાળીને, યુવાન પર ફીદા ફીદા થઈ જતાં શેઠ કહ્યું : તારી ઉદારતા સામે તો મારી શ્રીમંતાઈ જાંખી ઠરી છે. ભોજન માટે ઉછીના રૂપિયા લેવાની જરૂર નથી, તારી ભોજન વ્યવસ્થા હું કરી દઈશ.

અને હા, હવેથી તને બધી રીતે આગળ લાવવાની જવાબદારી હું અદા કરીશ. જાણો યુવાને દાખવેલ ઉત્કૃષ્ટ દાનનું તત્કાળ ઉત્કૃષ્ટ ફળ સામે થી મળ્યું. કાળાંતરે આ યુવાન મુંબઈમાં અઢળક સંપત્તિ પામીને અવર્ચીન જૈન શાસનમાં એક અમર નામના વરી જનાર શ્રાવક રૂપે પંકાયો. એ શ્રાવક એટલે શત્રુંજ્ય ગિંરિરાજના મહાભિષેક કરાવીને લોકકુંઠે વસી ગયેલા પુણ્યાત્મા શ્રી રજનીકાંતભાઈ દેવડી.

છેલ્લે એક વાત : ઉદારતા પર ઈજારો માત્ર શ્રીમંતોનો જ હોવાના ભ્રમમાં કદી રાચશો નહિ. શ્રી રજનીકાંતભાઈ દેવડી જેવાના આવા પ્રસંગો ડંકાની ચોટ પર ઘોષણા કરે છે કે કયારેય ગરીબ વ્યક્તિ પણ શ્રીમંતોને કયાંય ટક્કર મારે એવી અફલાતુંન

Before Marriage live love - after late love

અદ્ભૂત અને અનુપમ ઉદારતા સાવ સહજ પણે દાખવી શકતી હોય છે. આપણે ચાહીશું આવી અનુપમ ઉદારતા ભરી ગરીબાઈ....

•*• ૭. પટેલનું પરિવર્તન

“શું આવો મહાન જૈન ધર્મ ! આવા ઉત્તમ એમના પ્રભુજી ! ત્યાગી અને વૈરાગી એમના સાધુ-સાધ્વીજી ! ” વ્યાખ્યાન સાંભળતા એ પટેલ બહેનને અહોભાવ થયો. આશરે ૪૭ વર્ષની ઉંમર. આમ તો શિક્ષિકા તરીકે ભણાવવાની નોકરી સ્કુલમાં હતી. પ્રસંગે વ્યાખ્યાન સાંભળવા ગયા હતા. નક્કી કર્યું કે હવે જૈન ધર્મ વિશે ખૂબ જાણવું છે. સાધ્વીજી સાથે સત્સંગ વધારતા ગયા. બે પ્રતિકમણના સૂત્રો ઉપરાંત સંતિકરમ્ય, ભક્તામર, સ્નાતસ્યા વિ. સૂત્રો પણ કંઠસ્થ કર્યા છે. અતિયાર વિગેરે કંઠસ્થ કરવાની મહેનત ચાલુ છે. ઘણાં બધા જૈન ધર્મના પુસ્તકો વાંચવાનું ચાલુ છે. આજે એમની ઉંમર આશરે ૬૭ વર્ષ છે. છેલ્લા ૧૦-૧૨ વર્ષથી સવારે ઘરે જાતે અને સાંજે ઉપાશ્રય જઈને પ્રતિકમણ કરે છે. પાઠશાળા જાય છે. બે ઉપધાન કર્યા છે. બાર્યત સમજીને નાણ સમક્ષ ઉચ્ચરાવ્યા છે. રાત્રિભોજન બંધ છે. વિવિધ પુસ્તકો ઉપર ઘરે બેઠા પરીક્ષા પણ આપે છે.

જો પટેલ પણ જૈન ધર્મને પામી પ્રતિકમણ આદિ આરાધનાઓ કરી શકે તો આપણે જૈન છીએ. આપણે સૂત્ર અભ્યાસ, પ્રતિકમણાદિ કરીને માનવ જન્મ સર્ફળ બનાવવો જોઈએ તેવું લાગતું હોય તો આજથી જ સાધના માર્ગ આગળ વધો એ જ અભ્યર્થના....

ધર્મ માત્ર જાણવા જેવો નાહિ માણવા જેવો છે.

• ૮. પુગ્રીને બદલે પુત્ર પ્રાપ્તિ

સુરતના અનિષાબહેનના જીવનમાં થયેલ ચમત્કાર એમના જ શબ્દોમાંવાંચીએ

મારે એક બેબી છે. તેના જન્મ બાદ બે વર્ષ પછી મારે ડીલીવરી સમય હતો. બધા કહેતા કે તારે બીજી પણ બેબી છે. પાંચમા છઢા મહિને હું અને મારા પતિદેવ એક દરગાહ પાસેથી પસાર થતા હતા ત્યારે એક મૌલવીએ મને કહ્યું કે તમારે પેટમાં બેબી જ છે. બધા કહે છે કે એ મૌલવીની વાત સાચી હોય છે. મૌલવીએ સંપૂર્ણ વિશ્વાસ સાથે કહ્યું હતું કે તમારે ૧૦૦ ટકા બેબી છે. સોનોગ્રાઝી કરાવી ચેક કરી શકો. હું સાચો જ હું.

હું અને મારા પતિદેવ થોડા ઢીલા પડી ગયા કારણકે હું મારા સાસરામાં એકની એક જ પુત્રવધુ હું. એટલે મારા સાસુ સસરા પુત્રને વધારે જંખતા હતાં. પછી મેં એમને કહ્યું, “તમે ચિંતા ન કરો. આ દિકરીનો દિકરો હું કરીશ.” અને ત્યારથી અમે બંને એ ખૂબ ધર્મ કરવાનું ચાલુ કર્યું. ચોમાસુ બેસતાં મારે છઢો મહિનો બેઠો. બે ટાઈમ પ્રતિકમજા તેમજ સવારે આદીશ્વર ભગવાનના મોટા ફોટા સામે પાંચ વાગ્યામાં દિપક-ધૂપ સાથે નવ સ્મરણ નો જાપ કરતી. ત્યારથી મારા પતિદેવે રોજ એક સામાયિક કરવાનો નિયમ કર્યો.

અને ત્યાર પછી અમને ધાર્મિક ચમત્કારો મહિને મહિને મળવા લાગ્યા. જે ઉંડ ઉંડ પ્રેરણા આપતા હતા કે તમારે બાબો છે. અને મેં ડીલીવરી સુધી સતત મારા નવસ્મરણ ગણવાના ચાલુ રાખ્યા. સાથે સાથે સંખ્યા ચૌંખાર પણ કર્યા. તેના પ્રત્યામન ૩,૭૦૦ ગ્રામ વજનના નિરોગી શરીરવાળા એક દેદીઘ્રમાન પુત્ર ને મેં જન્મ આપ્યો.

સંસારની ધૂમક્રમાણી એ મરતી વખતની ધૂળ જ્માણી છે.

૬. સર્જા વર્ષીતપમાં ૧૦૮ ઉપવાસ

મલાડના મૃહુલાબહેનના લગ્ન બાદ થોડા જ સમયમાં
તેમના પતિને લક્ષ્ય થઈ ગયો. આવક બંધ થતા પોતે ખાખરા-
મઠીયા કરી પોતાનું ગુજરાન ચલાવવા લાગ્યા અને પતિની
સેવા કરવા લાગ્યા. લગભગ ૨૫ વર્ષ પતિની ખડેપગે સેવા
કરી છતાં તેમના પતિ મૃત્યુ પામ્યા. આથી તેમનું મન ધર્મ
તરફ વધ્યું. વ્રત-પચ્ચખાણ કરવા લાગ્યા. ૨૫ જેટલા સણંગ
વર્ષાત્પથયા. જેમાં અલગ અલગ વર્ષાત્પમાં તેમણે ૮-૧૧-
૧૫-૧૬-૨૧-૪૧-૬૮-૭૨ સણંગ ઉપવાસ કર્યા. ઈ. સ.
૨૦૦૯માં ૧૦૮ ઉપવાસ કર્યા તે પણ મૌન સાથે બધી કિયા
પણ કરતાં. નવ નવ્યાંશું કરી. ૧૭ વાર ચૌ. છીઠ કરી સાત
જાત્રા કરી. અનુમોદના કરતાં આપણે પણ વર્ષાત્પાદિ
આરાધનાના ભાવ કરીએ. આજે પણ સણંગ વર્ષો સુધી વર્ષાત્પ
કરનારા કેટલાય ભાગ્યશાળીઓ આપણી વચ્ચે છે જ

•*• ૧૦. આદિશર અલબેલો રે

ખંભાતમાં રહેતા અલ્પેશભાઈ ધંધાના કામ માટે અવાર-નવાર દિલ્હી જતાં હતાં. એકવાર દિલ્હી ગયા હતાં ત્યારે ત્યાંથી જ્યાપુર જવા માટે રાત્રે બાર વાગ્યે નિકળ્યા ત્યારે તેમને બસ મળી નહીં, તેથી તે ટેક્સીમાં બેઠા. ટેક્સી થોડે દૂર ગઈ પછી તેમાં બીજી બે વ્યક્તિ બેઠી. ત્યાંથી લગભગ ૨૦-૨૫ કી.મી. દૂર ગયા પછી ડ્રાયવરની બાજુની સીટ વાળી વ્યક્તિ એ અલ્પેશભાઈને પિસ્તોલ બતાવી અને કહ્યું, “તમે કિડનેપ થઈ ગયા છો. જરા પણ અવાજ કરતાં નહિં.” અને અલ્પેશભાઈ ની બાજુમાં બેઠેલી વ્યક્તિએ તેમના હાથ પકડી લીધા અને

ધર્માં ધર્મની ચોપડી પર ચોકડી ક્યારેય ન મુકૃતા.

કહ્યું, “ જરા પણ અવાજ કરશો તો તમને મારી નાખીશું.”

અલ્પેશભાઈ એ આદીશરદાદાના જાપ ચાલુ કરી દીધા. અને મનમાં વિચારવા લાગ્યા, હે આદીશરદાદા હું વર્ષોથી તમારી પાસે આવું છું. જો કયારેક પણ મેં ભાવથી તમને પૂજ્યા હોય, તમારી સેવા-પૂજા કરી હોય તો આપ મને બચાવશો. જાપ કરતાં કરતાં અચાનક ત્યાં પોલીસ ની એક ગાડી આવી, પોલીસવાળાએ ડ્રાયવરને કાચ ખોલવાનું કહ્યું છતાં તેણે કાચ ખોલ્યો નહિ. અને ગાડી સ્પીડમાં ચલાવી. પોલીસે તેનો પીછો કર્યો અને આગળ બધા સ્ટોપ ઉપર નાકાબંધી કરાવી લીધી અને અંતમાં બધા કિડનેપર પકડાઈ ગયા અને દાદાના જાપથી અલ્પેશભાઈ બચી ગયાં.

જીવનમાં કયારે પણ આપત્તિ આવે ત્યારે તેને વધાવી લેજો અને દાદાના નામનું સ્મરણ કરજો. દાદા જરૂરથી તમને કોઈપણ રસ્તો બતાવશે. શ્રદ્ધા રાખજો. “દુઃખને વધાવી લેવું એ સમકિતીનું લક્ષણ છે.”

•*• ૧૧. આચંબિતનો પ્રભાવ

નડીયાદનો જીગનેશ. ઉંમર ૨૮ વર્ષ. ૨૦૦૪માં તેણે વર્ધમાન તપનો પાયો નાખેલ. મુંબઈથી તેના કાકાનો દિકરો અભય આવેલ. છેલ્લી બારીના છેલ્લા ઉપવાસે એટલેકે પાયાના છેલ્લા દિવસે રાત્રે ૧૦ વાગ્યાની લોકશક્તિ એક્સપ્રેસમાં તેને મુકવા માટે સ્ટેશન ગયેલ. ટ્રેન આવી. તેમાં ચઢવા જતાં જીગનેશ ટ્રેન નીચે પડી ગયેલ. ટ્રેન ચાલુ હતી. બાકીના ડબ્બા તેના ઉપરથી પસાર થઈ ગયા. પરંતુ તેને કોઈ ગંભીર ઈજા ન થઈ. માત્ર તેના પગની પાની કપાઈ ગઈ.

ચોપડી છો પડી એમ નાહિ ચોપડી બદલે ખોપડી.

પાસેની હોસ્પિટલમાં તાત્કાલિક દાખલ કર્યો. સારવાર ચાલુ થઈ. ડૉક્ટરે દવા લેવા માટે આપી. પરંતુ તેણે મોં વાટે કશું પણ લેવાનો ધરાર ઈન્કાર કર્યો. અને કહ્યું કે, “મારે આજે ઉપવાસ છે તેમજ કાયમ માટે ચૌવિહાર કરું છું, જેથી સુયર્સિસ બાદ કશું જ લેતો નથી. જેથી કાલે સવારે નવકારશી બાદ જ હું દવા ગોળી લઈશ. જેથી તમારે જે ઈન્જેક્શન આપવા હોય તે આપો.”

કેવી દફ્ફામિતા... સગવડિયા ધર્મવાળા ચેતજો... દોઢ મહિનાની સારવાર બાદ પગે સારુ લાગતાં દાદાની છદ્દ યાત્રા પણ એવા પગે કરી આવ્યો અને તે પછી બે એક વર્ષ બાદ ફરી વાર દાદાની છદ્દ યાત્રા કરી. અત્યારે તેને વર્ધમાન તપની ૧૫ ઓળી પૂર્ણ થઈ ચૂકી છે.

••• ૧૨. મહામંત્ર છે મોટો જગમાં

સ્વતંત્રતા ચળવળની આ વાત છે. વલ્લભભાઈ પટેલે દરેક રાજ્યને પોતાનું રાજ્ય ભુલી એક થવા વિનંતી કરી. હૈદરાબાદના નિઝામ આ વાત માનવા તૈયાર ન હતા. હૈદરાબાદમાં હિન્દુ-મુસલમાનોનું તોફાન શરૂ થયું. રતનબેન તેમના પતિ તથા ચાર પુત્રો-પાંચ પુત્રી સપરિવાર હૈદરાબાદમાં હતા. તેમના મુસલમાન પાડોશીએ ઘર છોડી સોલાપુર જવાની સલાહ આપી. રાત્રીના સમયે બળદગાડામાં બેસી સૌ સોલાપુર જવાનીકાળ્યા. રતનબેન ધાર્મિક પ્રવૃત્તિવાળા. સમજ્યા ત્યારથી ચૌવિહાર, કંદમૂળ ત્યાગ હતા. તપસ્યા કોઈ બાકી નહીં. ગામની સ્ત્રીઓને ધાર્મિક શિક્ષણ આપનાર. દિવસભર સમય મળતા નવકારમંત્રનો જાપ કરતાં, નવકારમંત્ર પર ખૂબ શ્રદ્ધા,

આરાધકોને મોતા નાહિ મોક્ષાની સ્થિતા હોય.

બાળકોને પણ એ જ ધાર્મિક શિક્ષણ, રાત્રિના સમયે રસ્તો પસાર કરતા વચ્ચમાં જંગલ આવ્યું. અંધારી રાત, પશુઓનો ભય, લુંટાડુંઓનો ભય, આગળ વધતા દુપાયેલા ૭-૮ લોકો તલવાર સાથે હિન્દુ કુટુંબને મારવા આવ્યા. અચાનક લોકોને જોઈ બધા ગભરાયા પણ રતનબેને સૌને નવકારમંત્રનો જોર થી જાપ કરવા જણાવ્યું ત્યારે અચાનક એક કદાવર વ્યક્તિ હુમલાખોર અને બળદગાડાની વચ્ચે આવી તેનું તેજ અને વ્યક્તિત્વ જોઈ હુમલાખોર ડરીને ભાગી ગયા. રતનબેન કાંઈક કહે તે પહેલા તે અદ્ભુત થઈ ગયા. Who is he ?

••• ૧૩. જાત્રા નવ્યાણું કરીએ

રમીલાબેન એક ધર્મિષ શ્રાવિકા.....

ગમે તે કામ કરતાં રોટલી કરતાં ધાર્મિક અભ્યાસ તો ચાલુ જ હોય. ગમે ત્યાં જાત્રા કરવા જવાનું હોય કે બહારગામ જવાનું થાય ત્યારે ગાડીમાં બેસતાં જ ભગવાનની જ્ય બોલાવવાની અને સાથે જ નવકાર મંત્રના જાપ ચાલુ થઈ જાય. રસ્તામાં પણ ખપ પૂરતી જ વાતચીત કરે અને બધાને પણ નવસ્મરણ સંભળાવે પછી જ બીજી વાતો કરજો એમ પણ કહે. ૧૯૮૮ માં બ્લડ પ્રેશરની બીમારી થઈ અને ડૉક્ટરે રોજ એક ગોળી ફરજીયાત લેવાની આપી. ચોમાસા પછી સગામાંથી એક જણ શર્નુંજ્યની નવ્યાણું યાત્રા કરાવતા હતાં. તો એમને પણ ભાવના થઈ ગઈ. પહેલા તો પતિએ પ્રેશરની બીમારીના કારણે ના પાડી પરંતુ પોતે તેમાં અંતરાય કેવી રીતે પાડે એમ વિચારીને રજા આપી. પછી તો જાત્રા કરતાં કરતાં એમણે ગોળીઓ બંધ કરી અને દોઢ મહિનામાં ૧૦૮ જાત્રા સારી રીતે પૂર્ણ કરી.

સાધના માટે ત્રણ પાયા Devotion, Determination, Daring

છું કરીને સાત જાત્રા પણ કરી. ત્યારબાદ આજ સુધી તેમને ગોળીઓ લેવાની જરૂર પડી નથી અને વળી આનાથી તપકરવાની પણ હિંમત મળી. પછી તો વીસસ્થાનક ની વીસ ઓળી ઉપવાસ થી પૂર્ણ કરી, બે.ઉપધાન, બે વરસીતપ, સિધ્ધિતપ, ફરીવાર નવ્યાણું જાત્રા, માસક્ષમણ, પાર્શ્વનાથ ભગવાનના ૧૦૮ અહુમની આરાધના હાલ ચાલી રહી છે. નવપદની વિધિ સહિત નવ ઓળી, વર્ધમાન તપની રૂ ઓળી અને કલ્યાણક વગેરે નાના, મોટા, અનેક તપ પૂર્ણ કર્યા. એમ થાય છે કે દાદા પ્રત્યે કેવો અગાધ પ્રેમ અને શ્રદ્ધા કે રોગ તો જડ મૂળ માંથી મટાડે પણ તાકાત પણ વધારે...

વર્ષિતપ લીધો ત્યારે પતિને પણ ફાગણ મહિને શરૂઆત કરાવી. તેમને ડાયાબિટીસ ખૂબ જ રહે. ભૂઘ્યા રહી ન શકે, સુગરરઝી વાપરવી પડે, ના ના કરતા ધીમે ધીમે બધુમાફક આવી ગયું અને પછી તો બિયાસણાં માં પણ મીઠાઈ વાપરતા. આખા વર્ષિતપમાં કદી પતિને ડાયાબિટીસ મપાવવો નથી પડ્યો. તેમના પતિ એકવાર ગાડીમાં પાંચ ભાઈબંધ સાથે રાજસ્થાનથી દર્શન કરીને આવતાં હતાં. તેઓ આગળ બેઠા હતા અને અચાનક ચલાવનાર મિત્રને ઝોકુ આવી જતાં ગાડી સામે ચઢી જતાં ટ્રક સાથે અથડાઈ. સાથેના એક મિત્રનું ત્યાં જ મૃત્યુ થયું અને બીજા બધાને ખૂબ જ વાગ્યું. પતિ પણ ત્યાં જ બેભાન બની ગયાં પણ નવકાર ગણવાનું ગાડીમાં ચાલતું હતું, પરિણામે તેમને કોઈ ગંભીર ઈજા ન થઈ. જ્ય હો નવકાર મંત્રનો..... ભાવથી બોલજો કે

નવકાર જપને સે, સારે દુઃખ મીટતે હૈ.

પિજ્ઞાન સુખોનું Sale કરે છે, ધર્મ સુખોને Share કરે છે.

•*• ૧૪. અનુમોદના

એક સુશ્રાવકે જીંદગીભરના ર દ્રવ્યના આયંબીલ
(રોટલી - કરીયાતુ) ૫૦ વર્ષ પુરા થઈ ગયા છે. વિશ્વ રેકૉર્ડ સ્થાપિત કર્યો છે.

મુંબઈના શ્રીમંત ઘરના સુશ્રાવક સવારના પ્રતિકમણ કરતા ૪ કલાક લાગે છે. ભરહેસરની સજજાયમાં એક એક મહાપુરુષ ના નામ આવતા જાય અને તેમના સુકૃતોને યાદ કરીને મહાપુરુષોને આંખ સામે ઉપસ્થિત કરીને ભાવભર્યા હૈયે વંદન કરતા જાય. વંદિતા સુત્રની એક એક ગાથા બોલતા જાય, અતિચારો યાદ આવતા જાય, ૨૩તા જાય. સકલતીર્થમાં તે તે તીર્થોને નજરમાં લાવી ભાવભરી વંદના કરતા જાય. અદ્ભૂત પ્રતિકમણ પ્રેમ.

સુરતના સુશ્રાવક છેલ્લા ૨૮ વર્ષથી ૪ દ્રવ્યના અખંડ એકાસણા, ઠલ્લે માત્રા નિર્દોષ ભૂમી ઉપર જવાનું. સવારથી પૂજા માટે નીકળે. પોતાના એરીયાના ઘણા દહેરાસરના દર્શન, વંદન, પૂજન કરે. કુલ મળી ને રોજના ઉપ જેટલા ચૈત્યવંદન કરે. પુરીમુઢે પચ્ચકખાણ પારે. મોટી તિથિ ઠામચૌવિહાર એકાસણું કરે છે.

•*• ૧૫. અનંતની ચાગાએ

શાનુંજય ગિરિરાજની યાત્રા કરીને પાછા ફરતા પૂર્વકર્મના ઉદ્યે ભયંકર એક્સિડેન્ટ થયો. અંતિમ સમયે યાત્રાની વાતો, શાનુંજય ગિરિરાજની મહાનતાની વાતો કરતાં કરતાં થયેલ અચાનક અકસ્માતમાં વિશાળ પરિવાર માંથી ચાર યાત્રિકો મોતના મુખમાં ધકેલાઈ ગયા. પરિવારે સાથે બેસીને

ખુદનું સાચું એમ નાહિ ખુદાનું સાચું.

નિર્ણય કર્યો કે અંતિમ સમયે શત્રુંજ્યની યાત્રા કરી છે, તો એમની પાછળ બેસણા કે પ્રાર્થના સભા કે પૂજા રાખવાને બદલે શત્રુંજ્ય ગિરિરાજની સંગીત સાથે ભાવયાત્રા રાખવી છે. સવારે ૮ થી ૧૨ સુધી અને ભાવિકો ગિરિરાજના રંગે રંગાઈને અનંત કર્માંનો ક્ષય કરી શક્યા. નિમિત્ત એ જ કે પરિવારે લીધેલો ઉત્તમ નિર્ણય... કોઈના મૃત્યુ બાદ પ્રાર્થના સભા કે પૂજાને બદલે વ્યાખ્યાન કે ભાવયાત્રા ગોઠવવાથી સહુને જ્ઞાન મળે...

•૳• ૧૬. પતિદેવ

એક સાધ્વીજી ભગવંતે જણાવેલ પ્રસંગ ખૂબ મનનીય છે. પૂ. સાધ્વીજીના શબ્દોમાં જ એ માણીએ...

મોટા શહેરમાં ચોમાસુ હતું. સંધ ખૂબ મોટો, આરાધક વર્ગ ઘણો સારો. ઉપાશ્રય ભર્યો ભર્યો જ રહે. સામાયિક મંડળ, પ્રતિક્રિમણ મંડળ, પૂજા મંડળ હોવાથી અવસરે અવસરે અનુષ્ઠાન ચાલ્યા કરે.

ઘણી આરાધક બહેનોનો નીકટથી પરિચય થયો. એકવાર ત-૪ બહેનો સામાયિક કરી ઘરે જતાં મળવા આવી. સહેજે વાત વાતમાં પુછ્યું કે ધર્મિષાબેન કેમ દેખાણાં નહિં? ?

એક બેન બોલ્યા કે બહાર ગયા લાગે છે.

મારાથી બોલાઈ ગયું, “ શું આરાધક શ્રાવિકા છે. મૌનપૂર્વક દરેક આરાધનામાં અનુષ્ઠાનોમાં હોય જ. વળી, મુખ હંમેશા હસતું જ હોય, કયારેક કોઈની સાથે ઉંચે અવાજે બોલતાં સાંભળ્યા નથી.”

એક બેન બોલ્યા. “ ખરેખર આરાધક, સમતાધારી અને હસમુખા જ છે. પણ.. સાહેબજી ! એમને એક મોટું દુઃખ

આપમતિ એ પાપમતિ છે.

છ.”

“ એમને વળી શેનું દુઃખ ? ”

પેલા બેન ધીમેથી બોલ્યા, “ સાહેબજી હું બાજુમાં જ રહું છું. કોઈને કહેતાં નહિ. (અવાજ એકદમ ધીમો પડી ગયો.) અઠવાડીયામાં ૨-૩ વાર ધર્મિજાબેનને એમનો પતિ ખૂબ મારે છે. પતિ ખૂબ કોધી છે. ન બોલવાની ગાળો અને અપશબ્દો ઘણીવાર સાંભળ્યા છે.

મારી આંખો એકદમ પહોળી થઈ ગઈ. સંસારની અસારતા મનમાં વધુ ને વધુ ફીટ થતી ગઈ.

પેલા બેનો તો જતાં રહ્યા પણ મારા મનમાં ગુંચવણ ઉભી થઈ. પતિ એટલો કોધી, દુઃખ આપે, મારે, અપશબ્દો અને ગાળો બોલે છતાં એ વાતની કોઈને ખબર ન પડે એવું હસતું મુખું. કાંઈ સમજાતું નથી.

ત દિવસ બાદ એ જ ધર્મિજાબેન સહજ રીતે સામાચિક પારીને સત્સંગ કરવા આવીને મારી પાસે પલાંઠી લગાવીને બેસી ગયાં. દીક્ષાની ભાવના કેવી રીતે થઈ? કેટલો પર્યાય? શું ભાણ્યાં? પ્રસન્નતા છે ને? ગુરુજ પ્રત્યે સમર્પિત છો ને? સેવા ચૂકતા નથી ને? વિગેરે એક પીઠ શ્રાવિકાને શોભે એવા ઘણા પ્રશ્નો પૂછી કાઢ્યાં. મનમાં ખૂબ આનંદ થયો કે અમ્મા-પ્રિયા જેવા શ્રાવિકાઓ પણ છે. જે ખરી માતા બનીને નિર્ભયતા-પૂર્વક અમારી કાળજી કરે છે.

યથાયોગ્ય બધાના ઉત્તરો આપ્યા. ત્યારબાદ મનમાં પેલા બેન દ્વારા ઉભી થયેલી ગુંચવણ યાદ આવી ગઈ. આટલી આત્મીયતા થવાથી પૂછવામાં સંકોચ ન લાગતાં મેં પૂછ્યું,

“ શ્રાવિકાબેન એક વાત પૂછું ? ”

બુધિની શુદ્ધિ તો શાશ્વતી શિદ્ધિ-સિદ્ધિ દૂર નથી.

“ પૂછોને, સાહેબ ! ” તમે તો અમારા ગુરુના સ્થાને છો.”

“ મેં સાંભળ્યું છે કે તમારા પતિદેવ બહુ કોઈ છે.” એમણે ટુંકાણમાં મોં હલાવ્યું. મેં આગળ ચલાવ્યું “ તે તમને ઘણીવાર અપશબ્દો બોલે છે, ગાળો પણ આપે છે.” તેઓ બોલ્યા, “ હોય, સંસારમાં બધુ ચાલ્યા કરે.” આટલું બોલી પતિદેવનું ખરાબ ન દેખાય અને હું આગળ ન પૂછ્યું એવી મોંઢા પર નારાજગી દેખાડી.

પણ મારી મનની ગુંચવણ દૂર કરવા હું મર્યાદા ચૂકી, પૂછવાનું ચાલુ રાયું, અરે મેં તો સાંભળ્યું છે કે તમને તમારા પતિદેવ ખૂબ માર પણ મારે છે. એમણે કહ્યું કે હા, મારા કોઈક પાપકર્મનો ઉદ્ય છે. બાકી મારા પતિદેવ તો ખરેખર ખૂબ ઉત્તમ છે.

માર મારવા સુધીનું કૃત્ય કરનાર પોતાના પતિદેવને ઉત્તમ માનનાર આ શ્રાવિકાને અંતરથી હું જુકી પડી.

ફરી હું બોલી કે મને એ સમજાતું નથી કે તમારા પતિદેવ તરફથી તમને આટલું દુઃખ પડે છે, છતાં તમારું મુખ સદાય હસતું જ હોય છે અને તમે તેમને ઉત્તમ માનો છો. એની પાછળ રહસ્ય શું છે ?

“ સાહેબજી ! આજે તમે જુદે જ ચક્યા છો તો મારે કહેવું જ રહ્યું ! સાંભળો. હું નાની હતી ત્યારથી જ મા-બાપના ખૂબ સારા સંસ્કારો, સાધુ-સાધીજી ભગવંતોનો સમાગમ. ધર્મના રંગે રંગાતી ગઈ. ૧૮ વર્ષની થઈ અને એક સાધીજી ભગવંતના નીકટના પરિચયથી વૈરાગ્યના રંગોથી રંગાઈ. સંયમજીવન લેવાની તાલાવેલી થઈ.

બુધ્યવાદી નાહિ શુધ્યવાદી બનો.

ઘરે આવીને ચારિત્રની ભાવનાની વાત મૂકી. બધા સભ્યો ખળભળી ઉઠ્યાં, મારા પ્રત્યેની લાગણી અને કદાચ દીક્ષા લઈ ઘરે પાછી આવે તો એવા ભયથી પિતાજીએ ખૂબ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં ના કહી દીધી.

અવસરે અવસરે હું વાત મૂકતી અને પિતાજીનો આકોશ ઠલવાતો. ઘરનું વાતાવરણ વધુ કલુષિત થતું. તેથી હવે ચારિત્રની વાત મેં પડતી મૂકી. સાધુ-સાધ્વી ભગવંતોનો સમાગમ ઘટાડ્યો અને વૈરાગ્ય ઓસરતો ગયો.

પણ લગ્ન તો નથી જ કરવાં. અબ્રલનું પાપ તો મારે નથી જ સેવવું. સંસાર તો મારે નથી માંડવો એવો દંડ નિર્ધાર કરી ચૂકી હતી. ઊંમર થતાં વારંવાર ઘરના સભ્યો તરફથી વાત મુકાતી પણ મક્કમપણે હું મારી ના જ જાહેર કરતી.

આ બાજુ ઊંમર વધ્યાં ચાલી અને સામેથી માંગાઓ આવવાના શરૂ થયાં. સમાજમાં પણ લોકો વાતો કરવા લાગ્યા કે કેમ આ છોકરીને ઘરના લોકો વળાવતાં નથી. હકીકત શું છે. વિગેરે વાતોથી ભડકેલા પિતા એક દિવસ ખૂબ જ આવેશમાં મારા પર તૂટી પડ્યાં.

તને કાંઈ ભાન છે કે નહિ? સમાજમાં અમારી ઈજજત તારે રાખવી છે કે નહિ? નાનપણ થી મોટી કરી, આટલા બધા ઉપકારો કર્યા, એનો આ બદલો આપવાનો? આના કરતાં તો તું અમારા ઘરે ના આવી હોત તો સારું !!

સાથે મમ્મી, નાનીબેન, ભાઈ બધા પણ અવસરની રાહ જ જોતા હતાં. બધા પોત પોતાની તીખી ભાષામાં મને ધોઈ નાંખી. એક બાજુ હું એકલી અને બીજાબાજુ આખો પરિવાર. હવે હું હિભ્મત હારી ગઈ. તુટી ગઈ.

સમૃદ્ધિ નાહિ સમાધિ માટે પુરુષાર્થ ક્રો.

પિતાજાએ ફરી ગુસ્સામાં પૂછ્યું, “ બોલ ! હવે લગ્ન માટે તૈયારને ? ના પાડવા માટે હું અસર્મર્થ બની પણ સંસારમાં નહિ લેપાવાની ઈચ્છાવાળી હું હા પણ ના બોલી શકી. તેથી મૌન રહી.

ઘરના સમજ ગયા કે હવે આનુ ચાલવાનું નથી. તેથી સારા મૂરતીયા સાથે લગ્ન નક્કી થયાં. ચોરીના ફેરા ફરાઈ ગયા અને અને સાહેબજી (ધ્રુસ્કે ધ્રુસ્કે શ્રાવિકા રડવા જ લાગ્યા) હું સંસારના કાદવમાં ખૂંપી ગઈ. દિવસો, મહિનાઓ વિતતાં બે વર્ષ જોતજોતામાં વીતી ગયાં.

લગભગ ૨૬ વર્ષની મારી ઉંમર હતી, આરાધના વિગેરે સુંદર ચાલતી હતી અને સંઘમાં મોટા આચાર્ય ભગવંત પદ્ધાર્ય. સામૈયું થયું. વ્યાખ્યાન ગોઠવાયું. પતિદેવ પણ ભૂલથી એ દિવસે વ્યાખ્યાનમાં આવ્યાં.

આચાર્ય ભગવંતે સરસ રીતે ઉપદેશ આપ્યો. તેમાં બ્રહ્મચર્યનો મહિમા અને બ્રહ્મચર્યની ભયંકરતા ખૂબ ચોટદાર શૈલીમાં સમજાવી.

વ્યાખ્યાન પૂર્ણ થયું એ દિવસે સાંજે પતિદેવશ્રીને જમાડયાં પછી નિરાંતે બેઠેલા ત્યારે હું એમના પગ આગળ જઈને ધ્રુસ્કે ધ્રુસ્કે રડવા લાગી.

એમને મારા પર ખૂબ પ્રેમ તેથી મારું રૂદ્ધ જોઈ ન શક્યાં. મને શાંત પાડી રડવાનું કારણ પૂછ્યું માંડ માંડ શાંત થઈ ભીના સ્વરે બોલવાનું શરૂ કર્યું.

પતિદેવ નાનપણથી ધર્મ ખૂબ ગમે, ૧૮ વર્ષે દીક્ષા લેવાની તીવ્ર ઝંખના થઈ હતી. ઘરે વાત મૂકી, પિતાજાનો ભયંકર આકોશ ઠલવાયો. વાત પડતી મુકાઈ. છેવટે લગ્ન તો

મોલ, મેઈલ, મોબાઈલના ચુગમાં શાંતિ ગઈ મચાણમાં.

નથી કરવા એવો દંડ નિર્ધાર કર્યો તેમાં પણ મારા પાપોદ્યે ન ફાવી ઘરના બધા મારા પર તૂટી પડ્યા. અને લગ્ન કરવા પડ્યાં. સંસારના કાદવમાં ખૂંપવું પડ્યું અખ્રાત્મના ભયંકર પાપથી અભડાઈ ગઈ.

પતિદેવ ખરી વાત એ છે કે આજે મેં અને તમે આચાર્ય ભગવંતનું વ્યાખ્યાન સાંભળ્યું, શું બ્રહ્મચર્યની મહાનતા અને અખ્રાત્મની ભયંકરતા આચાર્ય ભગવંતે દેખાડી છે. ત્યારથી મનમાં સંકલ્પ કર્યો છે કે જો આપ સંમત થાઓ તો આજથી બ્રહ્મચર્યની પ્રતિજ્ઞા આજીવનની લેવી છે.

પતિદેવ આ અભાગણી દીક્ષા તો ન લઈ શકી (આંખમાંથી ટ્યુ-ટ્યુ આંસુ પડવા લાગ્યા હૈયુ ભરાઈ ગયું) અરે સંસારમાં રહીને પણ બ્રહ્મચર્ય ન પાળી શકી. હવે... હવે તો બહુ થઈ ગયું. પતિદેવ જો આપ પ્રસન્નતાપૂર્વક સમૃતિ આપો ! સાથ આપો તો ! આપણે બન્ને સંપૂર્ણ આજીવન બ્રહ્મચર્યવ્રત ગ્રહણ કરી લઈએ....

વૈરાગ્યે અને અસરકારક રજૂઆતે પતિના હદ્યને હલાવી દીધું. છેવટે પોતે ઉચ્ચકુળના સંસ્કારી નબીરા હતા. કાચી સેકંડોમાં પતિદેવે જવાબ હકારમાં આપી દીધો.

આચાર્ય ભગવંત સાથે વાત થઈ ગઈ. સારા મુહૂર્તે નાણ સમક્ષ રહ્યે વર્ષની ઉંમરે સુખી-સંપન્ન, રૂપવાન અમે બંને પતિ-પત્નિએ આજીવન સંપૂર્ણ બ્રહ્મચર્ય ઉચ્ચરી લીધું.

સાધ્વીજી ભગવંત રહ્યે ભરયુવાન વયે જે પતિદેવે મને શીલરત્નની ભેટ આપી તે પતિદેવ હવે જો પત્થરોથી મારે તો પણ તેની સામે મારે ન જોવાય.

બોલો ! સાધ્વીજી ભગવંત ! હવે તો મારા પતિદેવ

પ્રમાદ જય તો પ્રભુનો પ્રસાદ થાય.

ઉત્તમ ખરા કે નહિ ! તે મને મારે તો પણ હું પ્રસન્ન રહી શકું કે નહિ.

હું તો આ અનુમોદનીય કથની સાંભળી આશ્રય ચક્કિત થઈ ગઈ. બંનેની ગુણ ગરિમા પ્રત્યે મારુ હૈયુ નમ્ર બની ગયું.

હાથ જોડી પગે પડવાની વ્યવહારિક કિયા મારા સાધુવેશના કારણે હું ના કરી શકી.

કમાલ છે શુભ-દષ્ટા અને સહિષ્ણુ એ પરમ શ્રાવિકાને !!

કમાલ છે પત્નીને ધર્મમાં સહાયક બનનાર પતિદેવ ને !!

•*• ૧૭. આપતિમાં ધર્મ દેટતા

વહુની ધર્મદેખતાનો પ્રસંગ સાસુના શબ્દોમાં વાંચીએ.....

ઈન્ટીરીયર ડીજાઇનર નું ભણેલી, મારી વહુ રીના, જ્યારે કુંવારી હતી ત્યારે આકિટકટની ઓફિસમાં અંધેરી ઈન્ટરન્શીપ કરતી હતી. પ્રસંગ છે ૨૬ જુલાઈ ૨૦૦૫ના ધોધમાર વરસાદનો જન્મથી જ કયારેય પણ કંદમૂળ ચાખ્યું નથી. એ દિવસે ખૂબ વરસાદ હતો. બપોરના ૨, ૨.૩૦ વાગ્યાની આસપાસ, એની મમ્મીનો ભારે વરસાદમાં વહેલા નીકળી જવાનો ફોન આવતાં ઓફિસમાંથી નીકળી. સાથે બધા જ સ્ટાફના લોકો પણ નીકળી ગયા. ધીરે ધીરે વરસાદની માત્રા વધી રહી હતી. બસ માટે રાહ જોતા હતા પણ ઘડી વાર સુધી બસ ન આવતાં, સહારા રોડ પર આવી બસ પકડી બસમાં બેઠા. થોડો એવો નાસ્તો જે ઘરેથી લાવી હતી, તે બધાને થોડો થોડો આપી દીધો. પાણીનું સ્તર ખૂબ વધી ગયું હતું. બસ આગળ વધવાનું નામ જ લેતી ન હતી. તો બધાએ બસમાંથી ઉત્તરી, ચાલીને હાઈવે પહોંચવાનું નક્કી કર્યું. પાણી ગળા

સંસારમાં સાક્ષીભાવ અને ધર્મમાં સાર્પણભાવ ઉત્તમ.

સુધી આવી ગયું હતું. આગળ વધવું ખૂબ જ મુશ્કેલ થઈ પડ્યું. જીવનું જોખમ લાગતું હતું. બધાએ પાછા ઓફિસમાં જ રાત રોકાવવાનો નિર્જય કર્યો. ઓફિસ પાછા ફરતી વખતે રસ્તામાં વડાપાંઉવાળો દેખાયો. ઓફિસના સ્ટાફ જે અજૈન(મરાઠી, સાઉથઈન્ડીયન, વૈષ્ણવ) હતાં, તે લોકોએ પોતાની માટે વડાપાંઉ, બટાકાવડા લઈ લીધા. પણ યાદ આવ્યું કે રીના તો જૈન છે આ બધું નહિં ખાય. એટલે એની માટે સૂક્ષ્મ ચેવડો લીધો. જેમ તેમ કરીને ઉ વાગ્યે પાછા ઓફિસે પહોંચ્યા. ઇન્ડસ્ટ્રીયલ એરીયામાં ઓફિસ હતી. આજુબાજુ કારખાના પણ બંધ, બધું બંધ હતું, ઓફિસમાં ન લાઈટ ચાલુ કે ન ફોન ચાલુ. થોડીવાર રહીને બધા વડાપાંઉ ખાવા લાગ્યા અને રીના માટે ચેવડો આપ્યો. ચેવડામાં લસણની વાસ આવી. રીનાએ કહ્યું આ મને નહિં ચાલે. બધા લોકો વિચારમાં પડી ગયા. હવે શું કરવું... પછી રીનાને સમજાવવા લાગ્યા કે તારે કાંઈક તો ખાલું જ પડશે. ખાઈશ નહિં તો આટલી બધી ભીની થઈ છે તો ઠંડીથી મરી જઈશ. ખાધા વગર ગરમી કેવી રીતે આવશે.. રીના પર આ વાતની કોઈ અસર ના પડી. બધા એને મસ્તીમાં કહેવા લાગ્યા કે... દેખ, અંધેરા હો ગયા હૈ, ભગવાન ભી નહિં દેખ રહે હૈ, તું ખાલે, વરના મર જાયેગી... પણ રીના ને જિનાંશા પર શ્રદ્ધા અતૃપ્ત એટલે ટસ ની મસ ન થઈ. બધા સમજાવતા હતાં એટલી વારમાં જ અચાનક દરવાજા પર કોઈક આવ્યું જોયું તો ચા વાળો હતો. પણ ઓફિસમાંથી તો કોઈએ ઓર્ડર આપ્યો ન હતો. પાછળથી ખબર પડી કે એ છોકરો નવો હતો અને બીજા કોઈને ચા આપવાની હતી ને ભૂલથી અહીં આવી ગયો હતો. બધાએ કહ્યું કે ચા રાખીને જા અને

સંપેદનશીલ અને સહનશીલ બનશો તો સમાધિશીલ બનશો.

રીનાને આવીને કહ્યું, લે તું જલ્દી સે ચાય પી લે... થોડા અસ્થા
રહેગા.. એટલા બધા જગ્યા વચ્ચે ચા ના એક-બે ઘૂંટડા જ
આવ્યા. પણ સારું લાગ્યું. હજુ પણ બધા વડાપાંઉ ખાવાની રટ
લગાડીને બેઠા હતાં. અચાનક સાડા નવ વાગ્યે ફરી પાછા
દરવાજે ટકોરા પડ્યાં. એક છોકરો કાંઈ ખાવાનું લઈને ઉભો
હતો. બધાએ પૂછ્યું, કિસને ભેજા.. કયા હૈ... છોકરો કહે,
પતા નહિં, શેઠને બોલા ઉપર ઓફિસમેં પુલાવ દે કે આ...
આ બાજુ બધા ખુશ થઈને પુલાવ લઈને અંદર આવ્યા. ખોલીને
જોયું તો સાદો ભાત જરામાં વધારેલો. બાકી બીજુ કાંઈ ન
હતું. અને બધા જોરથી બોલી ઉઠ્યા રીના... તું યે ખા સકતી
હૈ.. ઈસમેં કુછ ભી નહિં હૈ.... ના ખાજ... ના ગાજર... યે
તો જૈન હૈ. ... બધા ખુશ થઈ ગયા. સાથે સાથે આશ્રય પણ
પામ્યા કે આફિસની નીચેની ઓફિસમાં કયારેય પણ જૈન
ખાવાનું બનતું નથી. તો આજે અચાનક જૈન પુલાવ...

ત્યારે બધાને એ જ વિચાર આવ્યો અને બોલી ઉઠ્યા કે
રીના... તેરે ભગવાન ને હી તેરે લીયે યે ભેજા હૈ. વરના
અપને આપ વો હોટલવાલા ઐસે ખાના ભેજે ઔર વો ભી
જૈન... હેટ્સ ઓફ ટુ યોર જૈન ધર્મ... અને આમ રીનાની
શ્રદ્ધા જોઈને આજે પણ એ અજૈન મિત્રો જૈન ધર્મના વખાણ
કરતાં થાકતાં નથી. જૈનમૂર્તિ જૈનમૂર્તિ રાત્રી ભોજનનું
પાપ ન છોડી શકનાર રીનાની કંદમૂળ ત્યાગની ભાવનાની
અનુમોદના...

•*• ૧૮. ડાયાલિસીસ કેન્સાલ

વડોદરામાં નિઝામપુરામાં ઉષાબહેનના ઘરે શ્રી
આદીશ્વર ભગવાનનું ઘર દહેરાસર છે. તેમને આઠ-દસ વર્ષથી

ઈરણાનું દમન નાહિ શમન કરો.

ડાયાબિટીસ હતો. ધીમે ધીમે ડાયાબિટીસ વધવા લાગ્યો. ડૉક્ટરે રીપોર્ટ કઢાવવાના કહ્યા રીપોર્ટમાં કીડની ફેરફાર છે તેમ આવ્યું. બે કીડની ફેરફાર આવવાથી ડૉક્ટરે ડાયાલિસીસ કરાવવાનું કહ્યું. ડાયાલિસીસ કરાવવાનું નિયમિત ચાલુ થઈ ગયું. તે સમયમાં તેમણે ખૂબ જ હિંમત પૂર્વક લોગસ્સના નિયમિત જાપ શરૂ કર્યા. જાપના પ્રભાવે છ મહિના પછી ડાયાલિસીસ બંધ થઈ ગયું. અત્યારે તે બધે હરે-ફરે છે. દહેરાસરનું બધું જ કામ જાતે કરે છે. સવારે ચાર વાગ્યે ઉઠે છે. આજની તારીખે પણ તેમના લોગસ્સ ચાલુ છે. ડૉક્ટરને પણ નવાઈ લાગી કે લાખોમાં આવો એક કેસ જોવા મળે છે.

•*• ૧૮. અહુમનો પ્રભાવ

વિજયભાઈ આણંદ રહે છે. તેમના ઘરમાં તેમની પત્નિ, ચાર પુત્રી અને એક પુત્ર છે. તેમને ડાયાબિટીસ હતો. ધીમે ધીમે તેમને પગમાં દુઃખાવો થવા લાગ્યો. શરીર સુકાવા માંડયું. ડૉક્ટરને બતાવ્યું, પરંતુ કશું નિદાન થતું ન હતું. કમાવવાની જવાબદારી તેમના માથે હતી. બાથરૂમ જાય તેમાં લોહી આવવા લાગ્યું. ત્યારબાદ તેમને વડોદરા લાવવામાં આવ્યા. ડૉક્ટરને બતાવ્યું તો ડૉક્ટરે કહ્યું કે કાં તો કીડની ખરાબ થઈ ગઈ હશે. ? અથવા તેમને કેન્સર હશે. તાત્કાલિક હોસ્પિટલમાં દાખલ કરો. વડોદરા સ્ટલીંગમાં તેમને દાખલ કર્યા. ઘરમાં બધા ગત્તરાઈ ગયા. હવે શું થશે? તેવામાં તેમની દિકરી પૂર્વિને એકાએક અહુમ કરવાનો વિચાર આવ્યો. અહુમ કરીને જાપ શરૂ કરી દીધા. અને આશ્વર્ય બધા જ રીપોર્ટ નોર્મલ આવ્યા. માત્ર કિડની ઉપર સોજો હતો. પણ ધીમે ધીમે તે પણ સારુ થઈ ગયું. હવે ડાયાબિટીસ પણ નોર્મલ આવે છે. અત્યારે

અશ્વર્ય અને અંધશ્વર્યને છેકી આત્મશ્વર્ય તરફ આગળ વધો.

ત્રીજે માળ રહે છે. લિફ્ટ છે નથી. તો પણ ભગવાનની સેવા પૂજા કરવા જાય છે.

•*• ૨૦. દુઃખમાં સમતા

અરવિંદભાઈ રેલ્વેમાંથી ઉત્તરવા જતા પગ ચૂકી ગયા અને પાટા બાજુ પડ્યા. હાથ અધ્યર થઈ ગયા. એ જ સમયે ટ્રેન ઉપડી. સતત નવકાર ગણતા રહ્યા. પૂરા અઢાર ડબ્બા પસાર થઈ ગયા. ધર્મ પ્રત્યે અતૂટ શ્રદ્ધા હતી. ટ્રેન ગયા પછી અન્ય વ્યક્તિઓએ પ્લેટફોર્મ ઉપર સુવાડ્યા. ડાબો હાથ છૂટો પડી ગયો હતો. બધા કપડાં લોહીવાળા થયા હતા. સમતાભાવ રાખી સર્વેને તેમની પુત્રીનો નંબર આપ્યો. મને આ હોસ્પિટલમાં લઈ જાણે વિગેરે માર્ગદર્શન આપતા રહ્યા. આવી ભયંકર પરિસ્થિતિમાં પણ બોલ્યા કે ભગવાને ડાબો હાથ લઈ લીધો. જમણો હાથ મજબૂત છે. મારી પુત્રી આવે તે પહેલા લોહીવાળા કપડાં ફાડી નાખો નહીં તો તે બેભાન થઈ જશે. સર્વેના આંખમાં આંસુ હતા. તેઓ નવકાર સ્મરણ કરતા હતા. આજે ડાબો હાથ નથી. ત્યારબાદ પત્નીની માંદંગી આવતા ખૂબ જ સેવા કરી. પત્નીને પણ હસતા મોંએ વિદાય આપી. આજે હ્યુ વર્ષની ઊંમરે એકલા રહી સમતાભાવથી ધર્મભય જીવન ગુજારે છે. આ વર્ષે પાલીતાણા ચોમાસુ કરવા ગયા છે. ધન્યવાદને પાત્ર છે. અધરા દુઃખો સમતા ભાવથી સહનકરી શકવાની તાકાત ધર્મથી જ મળે તેનું જીવંત ઉદાહરણ છે. જીવનમાં નાના દુઃખો સામેથી સહન કરવાની ટેવ પાડશો તો અંત સમયે દુઃખમાં પણ સમાધિ રાખી શકીશું.

(૧) જમવાની થાળી તૈયાર હોય, ભૂખ જોરદાર લાગી હોય,

અન્યાની ખૂબીઓને વખાણી ન શકે તો ખામીઓને વખોડતા નથી.

ત્યારે ૧૦ મિનિટ નવકાર ગણીને પછી જમવા બેસવું.

(૨) ભયંકર ગરમીમાં ઘરમાં આવ્યા બાદ ૧૦ મિનિટ પંખો ચાલુ કરવો નહિં.

(૩) જમતાં કોઈ વસ્તુનો બરાબર સ્વાદ ન હોય તો પણ તે અંગે બોલવું નહિં.

આવા નાના નિયમો આજથી જ ચાલુ કરી શકશોને...!

✳️ ૨૧. જીનવાણી શ્રવણનો ચમત્કાર

રરવર્ષની એ યુવતી. નામ હતું નિશા. એકદમ નાસ્તિક હતી. ધર્મમાં બીલકુલ રસ નહીં. કોઈ દિવસ ભગવાનનું મુખ પણ જોવા ન જાય. તેની મમ્મી એકદમ ધર્મિણ: મા સેવા-પૂજા કરે અને ગુરુવંદન પછી જ નવકારશી પાણે, જ્યારે દીકરી તદ્દન વિરોધી. હરવું -ફરવું, ખાવું-પીવું અને મોજ-મજા કરવી. બસ એ જ એની જુંદગી. મમ્મી ઉપાશ્રયનું નામ ટે કે તરત જ ચીડ કરે. તે તેની માને કહેતી કે જ્યારે તું ઉપાશ્રય જાય ત્યારે ચાવી બાજુમાં આપીને જવી, જેથી ચાવી લેવા પણ ઉપાશ્રયમાં આવવું ન પડે.

એક દિવસ એવું બન્યું કે તેની મમ્મી ઉપાશ્રય જતાં ઉતાવળમાં ચાવી બાજુમાં આપવાનું ભૂલી ગઈ. તેથી ચાવી લેવા નિશાએ ઉપાશ્રય જવું પડ્યું. તે વખતે સાધુ ભગવંતનું વ્યાખ્યાન ચાલતું હતું. નિશા ચાવી લઈને પાછી ફરતી હતી ત્યારે ગુરુદેવના એ શબ્દો... શું આ માનવ જન્મ વેડફ્ફવા માટે મળ્યો છે....? સાંભળીને નિશા અચાનક જ ઉભી રહી ગઈ અને તેને થયું કે લાવને આવી જ દ્ધું તો વ્યાખ્યાન સાંભળું અને તે બેસી ગઈ. પછી જેવું વ્યાખ્યાન પુરુ થયું અને તેને મનમાં

દીકરાનો જોટ્સમેન નાહિ જોસ્ટમેન બનાવજો.

વિચાર આવ્યો કે વ્યાખ્યાન કેટલું સરસ હતું ... મેં આટલા વર્ષોમાં આવા કેટલાય વ્યાખ્યાન ગુમાવ્યા... તેણે નક્કી કર્યું કે હું કાલે પણ વ્યાખ્યાન સાંભળવા આવીશ. બસ વ્યાખ્યાનથી તેની આખી જુંદગી બદલાઈ ગઈ. પછી તો રોજ-રોજ વ્યાખ્યાન સાંભળવા આવે અને નાસ્તિક માંથી આસ્તિક બની ગઈ. તેને હવે આ સંસારમાં રસ ન રહ્યો. સંસાર પ્રત્યે વૈરાગ્ય જાગ્યો. મનમાં દિક્ષા લેવાનું નક્કી કર્યું. પણ તેના લગ્ન નક્કી થઈ ગયા હતા અને લગ્નની ખરીદી અને તેયારીઓ પણ થઈ ગઈ હતી. તે લગ્નના આગલા દિવસે ભાગી ગઈ. બધી બાજુ શોધખોળ કરતા કયાંય તેનો પત્તો ન લાગ્યો. આવેલી જાન પાછી ગઈ. પછી બે દિવસ રહીને નિશા ઘરે પાછી આવી. ક્યાં ગઈ હતી? તે પ્રશ્ન પૂછ્યતાં જ નિશાએ જવાબ આપ્યો કે સાધ્વીજ મ. સા. જોડે ગઈ હતી. કારણ કે મારે લગ્ન કરવા નથી. મારે દિક્ષા લેવી છે. મારે આ સંસારમાં પડવું નથી. જો હું તમને પહેલા મારા દિક્ષાના ભાવ જણાવતી તો તમે મને ના જ પાડતા. અને જબરજસ્તી મારા લગ્ન કરાવતા. મારી પાસે આના સિવાય બીજો કોઈ રસ્તો ન હતો. બસ પછી તો નિશા સંયમ પંથે જવા આગળ ને આગળ વધતી ગઈ. અને અંતે દિક્ષા લીધી.

બસ, એક જ વ્યાખ્યાને તેને નાસ્તિકમાંથી આસ્તિક બનાવી મોક્ષમાર્ગ સુધી પહોંચાડી. ખરેખર આપણાં ધર્મમાં જનર્ધન કરતાં પહેલાં જિનવાણી શ્રવણને વધારે મહત્વ અપાયું છે.

અકબર બાદશાહ યુધ્યભૂમિમાં પણ ગુરુભગંતને જોડે લઈ જતાં, યુધ્યભૂમિમાં રોજ જિનવાણીશ્રવણ કર્યા બાદ જ

જીબને જણાડારી આપાજે પણ જડારો ન આપતા.

લડાઈ કરવા જતા. તો આપણે જૈન રોજ વ્યાખ્યાનશ્રવણતો કરીશું જ ને !!

•*• ૨૨. જિનાલય રીક્ષા સેવા

વિ. સં. ૨૦૬૮ નું ચાતુર્માસ શ્રી ભિરાંબીકા જૈન સંઘમાં થયું. વર્તમાનમાં વૃધ્ધ શ્રાવક-શ્રાવિકાઓને જિનાલય જવા આવવામાં ઘણી વાર તકલીફ પડતી હોય છે. ઘણાંને ચાલવાની તકલીફ હોય છે, તો કોઈકના દિકરા-વહુને ધંધા કે રસોડાને લીધે સમય નથી હોતો. સંઘના કેટલાક ભાવિકોએ આ અંગે વિચારણા કરી પોતાના જ સંઘના એક જૈન શ્રાવક કે જેને રીક્ષા ચલાવવાનો ધંધો હતો, તેને વાત કરી. સવારના ૭ થી ૧૦ દરમ્યાન સંઘ માંથી તમારા પર જેનો ફોન આવે તેને સરનામું પૂછ્યો, એમના ઘરેથી રીક્ષામાં બેસાડી તમારે દહેરાસર મુકી જવાના. એમની આરાધના પૂર્ણ થયા બાદ પાછા ઘરે મુકી આવવાના. આના માટે એમને મહિને અમુક રકમ નક્કી કરી આપી છેલ્લા ત્રણ વર્ષથી ઘણાંય વૃધ્યોના આશિર્વાદ એ ભાવિકોને મળી રહ્યા છે. જાગૃત સંઘોની આરાધકોની આરાધના વધે તેની જાગૃતિ અંગે ધન્યવાદ.....

•*• ૨૩. મારે કેરી ખાવી નથી

“અરે મનન.. તું કેમ કેરી નથી ખાતો? શું તારે કેરીનો ત્યાગ છે ? ” એક સંસ્થામાં યુવાનને જમતાં જમતાં પ્રશ્ન પૂછ્યો. યુવાન કહે “ ના સાહેબ ! મારે કેરી ત્યાગ નથી.” કાર્યકર્તાએ પૂછ્યું કે તો પછી બે દિવસથી તું કેરી પીરસવા આવે ત્યારે કેમ લેતો નથી ?

મનન કહે, “ આ કેરી છાલ સાથે આપવામાં આવે

દીકરાનો સંસારવર્ધક નાહિ સંસારવર્ધક શિક્ષણ આપણે.

છે. કેરી ખાધા પછી એઠી છાલ ફેંકવી પડે. એટલે એમાં આપણી લાળ જવાથી ૪૮મિનિટ પછી અસંખ્યાતા સંમૂહિક્રિય પંચેન્દ્રિય જીવો પેદા થાય. કેટલાય સમય સુધી સતત જીવોત્પત્તિ અને મરણ ચાલે માટે હું આવી છાલવાળી કેરી નહિં ખાઉં. ”

કાર્યકર્તાને જ્યાલ આવ્યો કે ધર્મની સમજણ મનને સાચે જ હદ્યમાં ઉતારી કહેવાય. હવે પછી કાયમ કેરીને છાલ ઉતારીને પછી જ છોકરાઓને પીરસવા માટે રસોઈયાને સમજાવ્યું.

૨૪. અનુમોદના

હાર્ટએટેક બાદ નવજીવન મળતાં ૫૧ કરોડની સાધર્મિક ભક્તિનો સંકલ્પ કરી પૂર્ણતાના આરે પહોંચેલ કલ્પેશ વી. શાહની ખૂબ ખૂબ અનુમોદના....

ચેતવણી

ધીની ટોયલીમાં પોતુ રાખનાર ચેતજો કેમકે રોટલી પર પોતુ ફેરબ્યા બાદ રોટલીનો લોટ પોતા સાથે ધીમાં પાછો જાય છે. આવુ વારંવાર કરવાથી એક દિવસમાં ઘણો લોટ ટોયલીમાં જાય તો તે ટોયલીનું ધી બીજે દિવસે અભક્ષ્ય થાય.

૨૫. જીવદયા ધર્મ સાર

વિ. સં. ૨૦૬૮ ગિરધરનગર ચૈત્રી ઓળિની આરાધના કરાવવાની થઈ. ઓળિ દરમ્યાન એક અજાણ્યા ભાગ્યશાળી મળવા આવ્યા. નામ હતું એમનું સંજયભાઈ. એમણે વંદન કર્યા. પૂછ્યું કે ગુરુદેવ ! એક ખાસ પ્રયોજનથી આવ્યો હું. આપને અનુકૂળતા હોય તો વાત કરી શકું ? સંમતિ લઈ એમણે વાતની શરૂઆત કરી.

ઉતામના વખાણ એ પુણ્યની ઉતામ ખાણ છે.

“અહીંથી એક કિ. મી. દૂર વર્ષો જુની મિલનું કંપાઉન્ડ છે. ઘણાં વર્ષોથી મિલ બંધ પડી છે. તાજેતરમાં એ મિલ કોઈ બિલ્ડરને વેચાઈ છે. મને સમાચાર મળ્યાં આ મિલમાં હવે શોપીંગ સેન્ટરો વિગેરે બનવાનું છે. મિલમાં વર્ષો જુનો પાણીનો હોજ છે, જેમાં સેંકડો માછલા ખેલકૂદ કરી પોતાનું જીવન પસાર કરી રહ્યા છે. આ હોજની જગ્યાએ શોપીંગ સેન્ટર બનવાનું હોવાથી આ હોજ હવે પૂરી દેવામાં આવશે. પરંતુ સેંકડો માછલાઓનું શું ? બિલ્ડરને માછલાની જુંદગીની ન પડી હોય તે સમજાય, પરંતુ મને વિચાર આવ્યો કે મારે આ માછલાઓને કોઈ પણ રીતે બચાવવા છે. પૂજ્ય શ્રી ! આપ એક વાર સમય કાઢી જો ત્યાં પદ્ધારો અને નજર નાખી શકો તો સારું ! હું બધું મારી રીતે કરુ પરંતુ શાખ વિરુદ્ધ કોઈ કાર્ય ન થાય તે આપ જ જણાવી શકો તે માટે આપ પદ્ધારો એવી મારી નભ વિનંતી છે.”

ચૈત્ર સુદ તેરસના દિવસે મીલનો હોજ જોવા જવાનું થયું. ઢગલાબંધ માછલાઓનું જીવન આજે જીવન-મરણ વચ્ચે ઝોલા ખાતું હતું. ૨૦,૦૦૦ થી અધિક માછલાઓની ગણતરી હતી. પૂછતાં જણાવ્યું કે ગુરુદેવ ! માછીમારો કે જેને માછલા પકડવાનો જ ધંધો છે, તે મનો સંપર્ક ચાલુ છે. માછીમારો કહે છે કે અમારો ધંધો પકડીને વેચી મારવાનો છે, આ રીતે બચાવવાનો નહિ. છતાં મેં એમને વધુ પૈસા આપવાની વાત કરી, માંડ માંડ તૈયાર કર્યા છે. માછીમારો જાળ નાખી આ માછલાઓને જાળમાં પકડશે અને તુરંત જ જોડે સીન્ટેક્ષના મોટા ટાંકાઓમાં તેમને ટ્રાન્સફર કરવામાં આવશે. એ ટાંકાઓના પાણીમાં તેમનું જીવન બચી જશે. મોટી ટ્રકોમાં આવા સીન્ટેક્ષના

જીવનનો અંત છે પણ જીવનો અંત નથી.

ટાંકાઓમાં પાણી અને માછલા ભરી ભરીને નર્મદાની કેનાલ કે જે લગભગ ૨૦-૩૦ કિ.મી. દૂર છે, ત્યાં પાણીમાં માછલાઓને મૂકવામાં આવશે. ટ્રૂકોની આગળ પાછળ અમારા માણસો સ્કુટરો પર હશે. જેથી રસ્તામાં કયાંય એ માછલા વેચી ના મારે. નર્મદાની કેનાલમાં શરૂઆતમાં થોડા માછલા નાખ્યા પછી એ જીવે છે કે કેમ? એ જોવામાં આવશે. જીવી જશે તો સંણંગ ૪-૫ મહિના આ કાર્ય ચાલુ રહેશે. અને આ હોજના બધા માછલા નર્મદાની કેનાલમાં મુકી દઈશું. આ રીતે ૨૦,૦૦૦ થી ૧૫૦ માછલાના જીવન બચી જશે.

નવાઈ એ હતી કે એમની સાથે આ કાર્યમાં સંભાળવામાં બીજું કોઈ જ નહિ. પોતાના ધંધાના સમયમાં ધંધો ઓછો વત્તો કરીને સ્વયં એકલા જ આખું કાર્ય ઉપાડ્યું. બે ચાર બહુ ડાંખા (?) લોકોએ તો જીવદયાના પૂછડા વેદિયા જેવા પણ કહ્યા. પરંતુ નિશ્ચય હતો કે એકલા પણ આખું કાર્ય કરવું જ છે.

બધી વાતો સાંભળતા એમ લાગ્યું કે આજે પણ આવા સજજનો, જીવદયા પ્રેમીઓ જે કાર્ય કરી રહ્યા છે તે ધન્યવાદને પાત્ર છે. મેં ખૂબ અનુમોદના કરી અને એમને હિંમત આપી કે તમારી ભાવના ખૂબ અનુમોદનીય છે. તકલીફો વચ્ચે પણ આ કાર્યમાં પાછા નહિ પડતા. પ્રેરણાથી એમનો આત્મવિશ્વાસ ખૂબ વધ્યો. અને ૪-૫ મહિને ફોટા લાવીને એમણે આ કાર્ય કેવી રીતે પાર પાડ્યું તે બતાવ્યું સંપત્તિનો ભોગ તો આખ્યો જ પરંતુ સમયનો ભોગ આપનાર આવા જીવદયા પ્રેમી આત્માને લાખ લાખ ધન્યવાદ...!

પૂર્વ ભવમાં મેઘરથ રાજ્યના ભવમાં શ્રી શાંતિનાથ

Always Find Kind Mind

પ્રભુએ એક જ પારેવાને બચાવવા જાનની બાજી લગાવી અને તીર્થકર બન્યા તો હજારો માછલાને નિઃસ્વાર્થ ભાવે બચાવનાર આ ભાગ્યશાળી શું ભાવિમાં....!!

•*• ૨૬. જ્યણપૂર્વકનું વિશિષ્ટકાર્ય

ગત વૈશાખ સુદ ૧૦, મંગળવાર, તા. ૧-૫-૧૨ના રોજ પાયધૂની-મુંબઈ મધ્યે બિરાજમાન રાજરાજેશ્વર શ્રી ગોડીજી પાર્શ્વનાથ પ્રભુજીની ૨૦૦મી સાલિંગારિ ઠાઠમાઠપૂર્વક (ઉજવાઈ).

આ પાવનપ્રસંગે મુંબઈના ૧,૩૫,૦૦૦ જૈનોના ઘરોમાં બદામ કસાટા મીઠાઈ સબહુમાન અપાઈ. સાથે સાલિંગારિના પાવન દિને સમસ્ત મુંબઈના ટલાખથી અધિક જૈનોનું સ્વામિવાત્સલ્ય થયું.

બન્ને પ્રસંગ માટે લગભગ ૭૦ હજાર કિલો બદામ કસાટા, ૩૦ હજાર કિલો બદામકતરી, ૨૫હજાર કિલો ઘઉંનો લોટ, ૨૦ હજાર કિલો ઢોકળાનો લોટ, સવા લાખ કિલો કેરી રસ, ૧ હજાર કિલો હળદર, ૧ હજાર કિલો ધાણાજરૂ, ૩ હજાર કિલો મરચાં વગેરે વગેરે સામગ્રી મહિનાઓની જાત-દેખરેખ સાથે (ઉનાળાના ૨૦ દિવસના કાળ પ્રમાણે) સંપૂર્ણપણે જ્યણપૂર્વક તૈયાર કરાઈ.

ઘરમાં ઓર્યિંતા પાંચ-સાત મહેમાનો આવી જાય તો ય પ્રાય: જ્યણા સચવાતી નથી તેવા સમયમાં સમસ્ત મુંબઈનું (જ્યણાને અગ્રેસરતા આપીને) સ્વામિવાત્સલ્ય કરવું એ નાની સૂની તો વાત નથી જ. સ્વામિવાત્સલ્યના લાભાર્થી માતુશ્રી ગજરાબેન ગિરધરલાલ જીવણલાલ શાહ પરિવાર તથા આ વિશિષ્ટ કાર્યમાં જોડાયેલા નામી-અનામી તમામ પુણ્યાત્માઓની અનુમોદના કરીએ છીએ.

Attempt to Attend books and extend your knowledge

શાહ ગુજાવંતભાઈ પુનમચંદ (વડુ)

શાહ ડેકીલાબેન ગુજાવંતભાઈ(વડુ)

શ્રી પાલિતાણ ચાલુ માર્ગસ તથા શ્રી સમેતાંશિખરજી
યાગ્રાણી વ્યવસ્થા ક્રાંતિ

ગુજાવંતભાઈ પી. શાહ (વડુવાળા)

બી/૪, સ્થાપના ફ્લેટ, અંકુર ઐન ઇન્ડિયાસર સામે, અંકુર,
નારણપુરા, અમદાવાદ-૧૩. (મો. ૯૮૮૮૧૪૨૦૩૩)

પ્રિદિવસીય ધ્યાન શિખિર : તા. ૧૩-૧૪-૧૫ જન્યુઆરી (ઉત્તરાયણ)

ઉનાળુ વેકેશન શિખિર : ૧૨ થી ૨૨ વર્ષના યુવાનો માટેની શિખિર
તા. ૨૮-૪-૨૦૧૩ થી ૫-૫-૨૦૧૩

બંન્ને શિખિરો માટે સંપર્ક :

કૃપાંત : ૯૦૦૦૬૭૩૦૦૬ મીટેશાઈ : ૮૪૨૭૬૯૩૫૭૨

પંન્ચાસ ભદ્રેશ્વરપિજ્ય ગણિ તથા
મુનિ યોગીરત્નપિજ્યના
જાલિંડા શિખાના પરિવારને શુભાશિષ

રવ. શીખા બજુલકુમાર

આધ્યાત્મયોગી, પ. પૂ. આ. શ્રી કલાપૂર્ણસૂરીશ્વરજી મ. સા. ના આજ્ઞાવતી

પૂ. સાધીલુ શ્રી હૃતશ્રીલુ મ. સા. (સંસારી પદ્ધો ફેર્હ મ. સા.)

પૂ. સાધીલુ શ્રી હૃતપ્રજ્ઞાશ્રીલુ મ. સા. (સંસારી પદ્ધો જેન મ. સા.)

પૂ. સાધીલુ શ્રી હૃતારદ્ધિતાશ્રીલુ મ. સા. ની પ્રેરણાથી

રવ. શીખા બજુલકુમાર ના (૩. ૪ વર્ષ)
આત્મકલ્યાણાર્થી

**શાહ વાડીલાલ ચુનીલાલ (થરાદવાળા)
પરિવારના જ્ય જિનોંદ્ર**